

မိုးမိုး (အင်းလျား)

မီးရောင်အောက်ကိုဝင်လျှင်

မီးရောင်အောက်ကိုဝင်လျှင်

မိုးမိုး (အင်းလျား)

၁

"စီးကရက် သောက်မလား ဟင်"

"ဟင့်အင်း၊ မနွေ ဆေးလိပ် မသောက်တတ်ပါဘူး အစ်မ"

မြကြည်ဇင်က ခပ်တွေတွေ ဖြစ်သွားသည်။ သူဖြေပုံက ရှင်းသည်။ ယခု လူရှေ့မှာမို့ စီးကရက် မသောက်ခြင်းမဟုတ်။ ဆေးလိပ်ကို မသောက်တတ် ခြင်း ဖြစ်သည်။ မင်းသမီး ခိုင်နွေ၏ လူသိများသော ဘဝ တစ်စိတ် တစ် ဒေသကို သိထားရသူ မြကြည်ဇင်က ခိုင်နွေ စီးကရက် သောက်တတ် နေ လိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့မိသည်။ ခိုင်နွေ၏ အသွင်သဏ္ဌာန်သည် ဘဝနာသူ၊ အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်သူ တစ်ယောက်၏ ပုံစံပင် ဖြစ်သော်လည်းတွေဝေ မိန်းမောနေသူ တစ်ယောက် မဟုတ်ဆိုတာ ထပ်မံအတည်ပြုမိ တော့သည်။

မိမိကသာ အသက်လေးဆယ် ပြည့်ပြီးလျှင် စီးကရက်ကို လူရှေ့သူရှေ့မှာ ထင်ထင်ပေါ်ပေါ် သောက်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားချက်ကို ပြင်ရမလိုလို ဖြစ်နေသည်။ ဒါကလည်း သိပ်တော့ အရေးမကြီးလှပေ။ ယခု အရေးကြီး သည်က သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နားလည်ကြဖို့ ဖြစ်သည်။

စားပွဲထိုးက ပဏာမအဖြစ် ရေခဲရေနစ်ခွက် လာချပေးသည်။ သနပ်ခါး ဘဲကျား လိမ်းထားသော မင်းသမီး ခိုင်နွေကို တစ်ချက်မျှ ဝေ့ကြည့်ပြီး

သေချာသွားသော အမှုအရာဖြင့် ပြန်သွားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ညစာ ခန်းမထဲကို ဝင်လာတော့ နိုင်ငံခြားသားတွေမှအပ ကျန်အမျိုးသားတွေ လှမ်းအကဲခတ်ကြသည်ကို နှစ်ယောက်လုံး သတိပြုမိသည်။ မိန်းကလေး နှစ်ယောက်တည်းမို့ပဲ ဖြစ်မည်ထင်၏။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် သေးသွယ်၍ အပြင်အဆင် အခြယ်အသ ကင်းသော မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် မိတ်ကပ်ပါး ပါး လူးထားသော ခပ်ဝင့်ဝင့် မိန်းမတစ်ယောက်သည် အဆက်အစပ် မရှိလှ တာတော့ အမှန်ပင်။

"ခိုင်နွေ ဘာဝါသနာပါလဲဟင်၊ ရုပ်ရှင်က လွဲရင်ပေါ့"

နှစ်ယောက်တည်း ရှိသည်ဆိုတော့ တစ်ယောက်ယောက်က စကားပြော နေမှ ဖြစ်မည်မို့ မြကြည်ဇင်က စကားစရှာသည်။ ခိုင်နွေသည် ခေါင်းလျှော် ပြီးစ အနည်းငယ် တွန့်လိမ်နေသော ဆံပင်ကို လက်ဖြင့် ထိုးဖွနေသည်။ မြ ကြည်ဇင်သည် ခေါင်းလျှော်ပြီးလျှင် ဆံပင်မခြောက်ဘဲနှင့် အပြင်မထွက် တတ်။ မည်မျှပင် အရေးကြီးသည်ဖြစ်စေ ဆံပင်ခြောက်စေသည့် ကိရိယာ ဖြင့် အပူပေးပြီး နည်းနည်းဖွားလာမှ စိတ်ချသည်။ ယခု မင်းသမီးက မျက်နှာသုတ်ပဝါဖြင့် သည်အတိုင်း တစ်ချက်နှစ်ချက် ပွတ်ပြီး ထွက်လာခဲ့ သည်။ ကောက်ထားသော ဆံပင်အလိပ် သေးသေးလေးတွေမှာ နည်းနည်း ကြည့်ရခက်နေသည်။

"မနွေလား၊ အားရင် စာဖတ်တာပေါ့၊ စာလည်းနည်းနည်း ရေးကြည့်နေ တယ် ဟင်း ဟင်း၊ တကယ်တော့ မနွေက ရုပ်ရှင်ကို သိပ်ပြီး ဝါသနာပါလှ တာ မဟုတ်ဘူး အစ်မရဲ့၊ ဖြစ်မယ့်သာ ဖြစ်လာတာ"

မြကြည်ဇင် ရယ်ချင်သွားပြန်သည်။ ကြည့်ပါဦး၊ အားလုံးသည် ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေ ပါကလား။ ခိုင်နွေက စာရေးနေသတဲ့။ မြကြည်ဇင်က ဂီတာအတီး သင်နေသည်။ ယခုတလော ရုပ်ရှင် အကြည့်များသည်။ ဒါ

ကတော့ ထားပါတော့။ ရုပ်ရှင်နှင့် ပတ်သက်သော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကိုရေးဖို့ ကြိုးစားနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

"မနွေက စာရေးတာ ဝါသနာပါတယ်လား၊ ရုပ်ရှင်အတွေ့အကြုံ တွေရေး ရင် သိပ်ဖတ်ကောင်းမှာပဲနော်"

"မနွေ အဲဒါတွေ မရေးချင်ဘူး အစ်မရဲ့၊ မနွေ အစ်မတို့လို အကြောင်းလေး တွေ ရေးချင်တာ၊ အစ်မရဲ့ မိုးတိမ်လွင့်သော်ကို သိပ်ကြိုက်တာ၊ အဲဒီထဲက အက်စ်သာဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို သိပ်သဘောကျတယ်၊ ဦးမြင့်ဝေရဲ့ စရိုက် ကလည်း သိပ်ကောင်းတာပဲ။ အချစ်ဆုံးရဲ့ အမုန်းဝေဒနာကိုလည်း ကြိုက် တယ်"

ခိုင်နွေ စာဖတ်သည် ဆိုတာကို မြကြည်ဇင် ယုံသွားသည်။ ကိုယ်ပိုင် လုပ်ငန်း တစ်ခုခုဖြင့် အောင်မြင်နေသူ အတော်များများသည် စာဖတ်လေ့ မရှိကြ။ ဖတ်ဖူးပါသည်ဟု ပြောလျှင်လည်း ဝတ္ထုနာမည်ကအစ အလွဲလွဲ အ ချော်ချော် ဖြစ်နေတတ်သည်။ ဇာတ်ကောင် နာမည်တွေ မှတ်မိဖို့တော့ ဝေး ပါလေရော။

"ဒါကြောင့် မနွေက အရည်အချင်း ရှိတာပဲ၊ တချို့က စာမဖတ်အားဘူး ဆို တာကို ဂုဏ်ယူပြောတတ်ကြတာ၊ မြန်မာဝတ္ထု မဖတ်ဘူးဆိုတာ ရှိသေး တယ်၊ တကယ်တော့ အဲဒီလိုလူမျိုးဟာ ဘာစာကိုမျှ မဖတ်တဲ့သူပဲ၊ စာရေးဆရာဆိုတာလည်း ခုခေတ်သီချင်းတွေ နားထောင်လို့ မရပါဘူး၊ ရုပ်ရှင်လည်း ဝါသနာမပါဘူးဆိုတဲ့ သူမျိုးက ခေတ်နဲ့ အံ့မဝင်တော့တာ အမှန်ပဲ"

စားပွဲထိုး ရောက်လာ၍ စကားပြတ်သွားလေသည်။ မင်းသမီးရှေ့မှာ ချထားသော ပန်းကန်ပြား ပက်ပက်ပေါ်တွင် ဇောက်နည်းနည်း ပိုနက်သော ပန်းကန်တစ်ချပ် ထပ်ချပေးသည်။ ပြီးတော့ ဖြူဖြူပျစ်ပျစ် ဆွပ်ပ်ဟင်းရည်

ကို ဇွန်းကြီးဖြင့် ခပ်ထည့်ပေးသည်။ ပြီးမှ မြကြည်ဇင်ဘက်သို့ လာထည့်ပေး၏။

"မနွေကတော့ ရုပ်ရှင်သာ မရိုက်ဖြစ်ရင် စာရေးဆရာ ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမိမှာ အမှန်ပဲ၊ ခုလည်း မနွေအားရင် စာဖတ်တာပဲ၊ ဦးကျော်နိုင်ကတော့ စာမဖတ်ဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် သူနဲ့ မနွေနဲ့ စကားပြောရင်လည်း အယူအဆချင်း ဘယ်တော့မှ မတူဘူး၊ သူက လက်တွေ့သမား"

ဦးကျော်နိုင်ဟူသော နာမည်ကို ထည့်ပြောနေစဉ် ခိုင်နွေမျက်နှာထား ပြောင်းသွားလေ မည်လားဟု မသိသော အကဲခတ်မိ ပြန်သည်။ ခိုင်နွေမျက်နှာတွင် ထူးခြားချက်ကို မတွေ့ရချေ။ အင်းလေ ထိပ်တန်းမင်းသမီးတစ်လက်ပဲ၊ ဒီလောက်တော့ အမူအရာ ကောင်းမှာပေါ့။ သို့သော် ခိုင်နွေသည် ဟန်ဆောင်တတ်သူတော့ ဟုတ်ဟန်မတူပေ။

"မနွေ ရုပ်ရှင်ရိုက်တာကိုတော့ သူက မကန့်ကွက်ဘူး မဟုတ်လား"

စပ်စုသလိုများ ဖြစ်နေလေမလား၊ သို့သော် မြကြည်ဇင်သည် မနွေကို ခင်မင်ရင်းစွဲ ရှိနေတာ အမှန်ပင်၊ မိမိရေးသော ဝတ္ထုမှာ ပါဝင်သရုပ်ဆောင်မည့် ခေါင်းဆောင်မင်းသမီး အဖြစ်သာ မဟုတ်၊ နဂိုကတည်းက သူ့အနုပညာကို အထင်ကြီး လေးစားခဲ့တာလည်း ပါသည်။ မင်းသမီး ခိုင်နွေသည် ဇာတ်ကားအတော်များများ လက်ခံရိုက်ကူး ရလေ့ရှိသော မင်းသားမင်းသမီးတို့၏ ဖြစ်မြဲ ထုံးစံအတိုင်း အချို့ဇာတ်ကားများမှာ ပေါ့ပေါ့တန်တန် အလှပြရုံလေး ပါဝင်တတ်သော်လည်း တကယ် ပညာသားပါပါ ရိုက်ကူးရမည့် ဇာတ်ကားများတွင် သူ့အနုပညာကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ ကျေနပ်ဖွယ်ရာ မြင်ကြရမြဲ ဖြစ်လေသည်။

"ကန့်တော့ မကန့်ကွက်ဘူးပေါ့ အစ်မရယ်၊ သူနဲ့ လက်ထပ်ကတည်းက မနွေ ရုပ်ရှင်စရိုက် နေပြီပဲဟာ၊ ဒါပေမဲ့လေ ကြာလေကြာလေ သူ မနွေရုပ်ရှင်

မင်းသမီး ဖြစ်နေတာကို မကြိုက်ဘူးဆိုတာ သိသာလေပဲ။ ဟင်း ဟင်း - ရုပ်ရှင်ရိုက်တာကို မကြိုက်ဘူးလို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်"

မန္တေက အသံအက်အက် လေးထဲမှာ ဆိုလိုရင်း အဓိပ္ပာယ်က အပြည့်အဝ ပါဝင်နေလေသည်။ ရုပ်ရှင်ရိုက်တာကို မကြိုက်တာ မဟုတ်၊ မင်းသမီး ဖြစ်နေတာကို မကြိုက်တာတဲ့။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဂရုတစိုက် စောင့်ကြည့်နေသော စားပွဲထိုးက ခိုင်နွေရှေ့မှ ဆွပ်ပန်းကန်ကို လာသိမ်းသည်။ ပြီးပြီလားဟု အလျင် မေးသေးသည်။

"ဟုတ်ကဲ့ သိမ်းလိုက်ပါ"

"ကုန်အောင်လည်း မသောက်ပါလား"

ကျွမ်းဝင်လိုဟန်ဖြင့် ပြောလေသည်။

"ဝိတ်ချနေလို့ပါ"

မကြိုက်၍မဟုတ်၊ အစားအသောက် ဆင်ခြင်နေရ၍ဖြစ်ကြောင်း ယဉ်ကျေးစွာ ပြန်ပြောသည်။

"ခုအတိုင်းလည်း လှပါတယ်ဗျာ"

ခိုင်နွေက ကျေးဇူးတင်သည့် အမူအရာဖြင့် ရယ်ပြလေသည်။

"ကျွန်မကတော့ ပိန်မှာစိုးလို့ အကုန်သောက်ပစ် လိုက်ပြီရှင်"

မြကြည်ဇင်က ရယ်၍ ပြောလိုက်၏။ စားပွဲထိုးက ပန်းကန်အသစ်လဲကာ ဟင်းများ လာချပေးနေသည်။

"မန္တေ အကယ်ဒမီရတော့ သူနဲ့ ကွာရှင်းပြီးပြီနော်၊ ဒီလိုမေးတာ စိတ်မဆိုးနဲ့နော်၊ စာရေးဆရာဆိုတော့ နည်းနည်းတော့ စပ်စုတယ် ဟဲဟဲ"

"မဆိုးပါဘူး အစ်မရာ၊ ပြီးတော့ ဒါက တိုင်းသိပြည်သိ ကိစ္စကြီးပဲ။ ဟုတ်တယ်၊ မန္တေ အကယ်ဒမီရတော့ သူနဲ့ ကွာရှင်းပြီးပြီ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနေ့က သူ့

ကို သိပ်သတိရတာပဲ အစ်မရယ်"

ဖတ်လက်စ ဝတ္ထုစာအုပ်ကို ခေတ္တပိတ်ထားလိုက်သည်။

မျက်လုံးများကို ခေတ္တပိတ်၍ အနားယူလိုက်သည်။ ဝတ္ထုကိုပြီးမှ ဆက်ဖတ်လည်း ရသည်။ လုပ်စရာရှိတာတွေ လုပ်ရဦးမည်။ ချစ်ရေးမလွယ်ဇာတ်ကားအတွက် အဝတ်အစားတွေ အသင့်လုပ်ထားရမည်။ ယခင်တစ်ပတ် ပဲခူးမှာ သွားရိုက်ထားသည့် အခန်း။ မနက်ဖြန် အင်ဒိုးဆက်ရိုက် ရမည်။ အဲဒီနေ့က ဘာနားကပ် ပန်ထားမိပါလိမ့်။ မနက်ကျမှပဲ နော်နော်ကို မေးရတော့မည်။ အင်း ခိုင်နွေဘဝမှာ နော်နော်တစ်ယောက် ရှိလို့သာ တော်ပါသေးရဲ့။

နှစ်ယောက်အိပ် ခုတင်ထက်မှ ခိုင်နွေ ထလာခဲ့သည်။ ဦးကျော်နိုင် ရှိကတည်းက သည်အခန်း သည်နေရာမှာ ထားရှိခဲ့သည့် ခုတင်ကြီး။ စိတ်ကြိုက် တရုတ်လက်သမားနှင့် အပ်ပြီး လုပ်ခိုင်းခဲ့သည်မို့ ကြီးလည်း ကြီးမားသည်။ ကျယ်လည်း ကျယ်ပြန့်သည်။ ခေါင်းရင်းမှာ စာအုပ်စင်နှင့် တွဲထားသည်။ ယခင်ကတော့ ဟိုဘက်သည်ဘက် ဘေးနှစ်ဖက်မှာ စာရေးစားပွဲ တစ်ခုစီ မီးအိမ်တစ်ခုစီ ထားခဲ့သည်။ သူအိပ်ချင်သည့်အချိန် သူ့ဘက်မှ မီးကိုပိတ်ရန်၊ ကိုယ် စာဖတ်ချင် သေးလျှင်လည်း ကိုယ့်ဘက်မှမီးကို ဖွင့်ထားနိုင်ရန် ဖြစ်၏။ ယခုတော့ ဟိုမှာတစ်ဖက်က မလိုအပ်တော့သည်မို့ နံရံကို အပြီးကပ်ထား လိုက်လေသည်။

ခိုင်နွေက သည်ခုတင်ကြီးကို ကြည့်ပြီး ပူဆွေးလို့တော့ မနေအားပါဘူး။ ခိုင်နွေမှာ လုပ်စရာတွေက အချိန်ပြည့်ရှိနေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ တစ်နေ့တာ

မှာ ရှိသည့်အချိန် ၂၄ နာရီနှင့်ပင် မလောက်ချင်သည်မို့ ဟိုဘက်ရက်က ချေး လို့ရလျှင်တောင် ချေးလိုက်ချင်သေးသည်။

အဝတ်အစားတွေ အသင့်မပြင်မီ ဆံပင်သန့်ဆေးကို အလျင်လိမ်းထားရ လျှင် ကောင်းလေမည်လား။ မနက် ရှစ်နာရီမှာ စရိုက်ရမည်ဆိုတော့ ခေါင်းလျှော်ဖို့အချိန်၊ ဆံပင်ပြန်လိပ်ဖို့ အချိန်မှ ရပါမလား။ စာဖတ်တာ ညဉ့်နက်လျှင် အိပ်ရာထ နောက်ကျဦးမည်။ မျက်တွင်းများ ချိုင့်နေလေမ လား။ ယခုတလော ကိုယ်အလေးချိန် နည်းနည်း တိုးနေသည်မို့ မျက်နှာ ကျနေလျှင်လည်း ခပ်ကောင်းကောင်းပဲဟု တွေးမိပြန်၏။

ပဲခူးမှာ ရိုက်စဉ်က ဝတ်ထားသော အဝတ်အစားများကို ရွေးထုတ် လိုက်၏။ နံရံကပ် ဗီရိုထဲမှာ အခန်းငယ်ပေါင်းများစွာ လုပ်ထားပြီး လောလောဆယ် ရိုက်နေသည့် ဇာတ်ကားများအတွက် အဝတ်အစားများကို တစ်ကန့်စီ ထည့်ထားသည်။ ဒါက နော်နော်၏ အစီအစဉ်ဖြစ်၏။

ပြီးမှ ဆံပင်သန့်ဆေးကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် လိမ်းသည်။ ဆံပင်ကို ခေတ်မီပုံစံ ကောက်ထားရသော်လည်း သားစိုးမိုးကျော်ကို မွေးပြီး ကတည်းက ဆံပင်တွေ ကျဲလာခဲ့သည်။ အင်းလေ အသက်ကလည်း သုံး ဆယ်ကျော်စ ပြုပြီပဲ၊ ခေတ်အပြင် အဆင်နှင့်မို့သာ ငယ်သယောင် ထင် ရ၏။ ဒါတောင်ယခင် နွဲ့ဆိုးဇာတ်ကားမှာ မင်းသမီးသစ်လေး နွယ်သီဂီနှင့် တွဲရိုက်ရတော့ မိမိက အသက်ကြီးနေတာ သိပ်သိသာတာပဲ။

မင်းသမီးမှာလည်း ဇရာရှိတာပဲ။ ဝေဒနာရှိတာပဲ။ သူများ ဆံပင်ကျွတ် သလို ကျွတ်တာပဲပေါ့။ လူထဲက လူတစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်လား။ အဲဒီ လူထဲ က လူတစ်ယောက်ပဲ ဆိုတာကို ဦးကျော်နိုင် သဘောမပေါက်နိုင်တာ အခက်ဆုံးပါပဲ။

လက်သည်းများမှာ ဆေးညီမညီ စစ်ဆေးရပြန်၏။ လက်သန်းက ဆေး

နည်းနည်း ကွက်ချင်သော်လည်း ကိစ္စမရှိ၊ လက်သည်းဆိုးဆေး အသစ်ဆိုးပြီး ဘာကိုမျှ မကိုင်မတွယ်ဘဲ ခြောက်အောင် ပြန်စောင့်ရသည်မှာ အချိန်ကုန်လှသည်။ စာလည်း ဖတ်ရဦးမည်လေ။

ချစ်ရေးမလွယ်လို ဇာတ်ကားမျိုးမှာ လှလှပပလေး ဖြစ်နေဖို့ လိုအပ်လေ၏။ သူဌေးသမီး ကျောင်းသူလေးနှင့် ဆင်းရဲသား ကောင်လေး တစ်ယောက်၏ အချစ်ဇာတ်လမ်း။ အလွန်ရိုးသားပြီး အလွန် ပေါ့ပျက်ပျက် နိုင်လှသော မင်းသားနှင့် မင်းသမီး ဇွတ်အတင်းညှားသော ဇာတ်လမ်းတည်း။ သို့သော် ခံစားချက်ကို အနုစိတ်ဖော်ပြီး ရိုက်ကွင်း လှလှလေးတွေ ပါမည်မို့ မိမိအတွက်တော့ အရှုံးထဲမှ အမြတ်ပဲ ထားရမည်။ သည်လိုကားမျိုးမှာ ဆယ်ကျော်သက် ပရိသတ်အကြိုက် လှလှပပ ဖြစ်စေပြီး ခိုင်နွေ လှနေတုန်းပဲဆိုသည့် မှတ်ချက်ကိုသာ အရ ယူရတော့မည်။

ဟင်း လောကကြီးက ရယ်စရာတော့ အကောင်းသား။ တစ်ချိန်က ပီပြင်လေးနက်သော ဇာတ်ကားကြီးတွေဖြင့် ပရိသတ်၏ အထင်ကြီး လေးစားမှုကို ခံယူထားသော နာမည်ကြီး ဒါရိုက်တာ တစ်ယောက်။ ယခုတော့ ငွေမြန်မြန်ဖြစ်သော သေချာပေါက် ဇာတ်ကားတွေချည်း ရိုက်နေသည်။ မူလ ပရိသတ်က ဘယ်လောက်ပဲ ကရုဏာဒေါသတွေဖြင့် ဝိုင်းဝန်း ပြစ်တင်စေဦးတော့ သူကတော့ မမှုတော့ပြီ။ ယခု ဂိုဏ်းဝင်းဗယ်လီမှာ တိုက်တစ်လုံး ဆောက်နေလေပြီ။ နောက်ထပ် တက်သစ်စ မင်းသမီး ငယ်ငယ်လေး တစ်ယောက်ကိုလည်း ယူထားသေးသည်။

ပြတင်းပေါက်တွေကို လုံခြုံအောင် လိုက်ပိတ်လိုက်သည်။ နော်နော်အခန်းနှင့် ကပ်လျက် တံခါးတစ်ချပ်ကိုတော့ ချက်မချဘဲ ထားလိုက်သည်။ နော်နော် တစ်ရေးနီးလျှင် ခိုင်နွေ အိပ်ရာဘေးမှ စာကြည့်မီးကို လာပိတ်ပေးလိမ့်မည်။ ပြီးမှ အလိုအလျောက် ပိတ်သော တံခါးကို ဆွဲပိတ်သွားလိမ့်မည်။

ယခင်ကတော့ ခိုင်နွေ၏ စာကြည့်မီးကို ဦးကျော်နိုင်က ပိတ်ပေးနေကျ၊ ခိုင်
နွေ ရိုက်ကွင်းမှ ညဉ့်နက်သန်းခေါင် ပြန်ရောက်လာလျှင်တော့ သူ့ဘေးမှ
မီးအိမ်ကို ခိုင်နွေက ပိတ်ပေးရတတ်သည်။ အရက်မူးမူးနှင့် တရှူးရှူး တ
ရဲရဲ အိပ်နေသော သူ့အသွင်ကြီးကို မြင်ယောင် ပါသေးတော့။ သူ အခုတ
လော အရက်တွေကို သိပ်သောက်နေတယ် ဆိုပဲ။

အတွေးစကို ဖျောက်ဖျက်ကာ ဝတ္ထုစာအုပ်ကို ပြန်ကိုင်၏။ တစ်ဝက်ကျော်
ရောက်နေပြီ ဆိုတော့ သည်ညပဲ အပြီးသတ်နိုင်လိမ့်မည်။ တကယ်တော့
သည်ဝတ္ထုကို ယခင် သုံးနှစ်လောက် ကတည်းက ဖတ်ဖူးခဲ့ပြီဖြစ်၏။ သည်
ကတည်းက ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်ကောင် အမျိုးသမီး နေရာမှာ မိမိကိုယ်ကို
ထားကြည့်ခဲ့မိ ဖူးသည်။ ယခုလို သူ့ဇာတ်ကားတွေ ဗုံးပေါလအော ရိုက်နေ
ရချိန်မှာ သည်ဇာတ်လမ်း သူ့ဆီ ရောက်လာခြင်းသည် သူ့အတွက်
ကံကောင်းခြင်းပင် ဖြစ်၏။ သည်လို ဇာတ်ကောင်စရိုက်ကို ပီပြင်အောင်
ကြိုးစားရသော ဇာတ်လမ်းမျိုး မရိုက်ရတာ ကြာပြီပဲ။ သည်ဇာတ်ကားဖြင့်
ခိုင်နွေ၏ အစွမ်းအစတွေ တုံးမသွားသေးပါဘူး ဆိုတာကို ပြန်ပြရပေမည်။
ခိုင်နွေ၏ မူလအမာခံ ပရိသတ်ကိုပြန်ပြီး ကျေးဇူးဆပ်နိုင်ပေမည်။

ခိုင်နွေကို လူထုက လက်ခံကြိုဆိုခဲ့တာ ယခုရိုက်နေတဲ့ ပေါ့ပြက်ပြက်
အချစ်ကားတွေကြောင့်မှ မဟုတ်တာ။ ငယ်ရွယ်နုနယ်သော သဘာဝနှင့်
လိုက်အောင် ဇာတ်ကောင် စရိုက် ပီပြင်အောင် သရုပ်ဆောင် နိုင်ခဲ့တဲ့ မိုးည
ဇာတ်ကားကြောင့် မဟုတ်လား။

အဲသည်ကား ရိုက်တုန်းကလည်း ဦးကျော်နိုင်နဲ့ စတွေ့ခဲ့ရတာ မဟုတ်
လား။

ခိုင်နွေနှင့် သူနှင့် စတွေ့ရပုံက ရုပ်ရှင်ဆန်နေ သလားတော့ မသိ။ ဦးကျော်

နိုင်က ခိုင်နွဲ့အပေါ် နားမလည်နိုင်ကာမှသာ နေပါရော၊ ခိုင်နွဲ့သည် ထိုစဉ် ကတည်းက ရုပ်ရှင်နယ်ထဲ ရောက်နေပြီဟု ဆိုရပါမည်။ အဲသည်နေ့က လည်း ခိုင်နွဲ့တို့ ရုပ်ရှင်သင်တန်းသူတွေ မြန်မာ့အသံသို့ လေ့လာရေး ထွက် ခဲ့သည့်နေ့ပဲ မဟုတ်လား။

ခိုင်နွဲ့ သည်သင်တန်းကို ဘာကြောင့် တက်ခဲ့ရသလဲဟု မေးလျှင်တော့ ဒေါ်လေး သဇင်ကြောင့်ဟု ဆိုရမည်။ ခိုင်နွဲ့မေမေ ဆုံးပါးသွားတော့ ဒေါ်လေးသဇင် လက်ပေါ်မှာပဲ ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။ ခိုင်ဖေဖေက တစ်ပင်လဲ လို့ တစ်ပင်ထူခဲ့ သည်လေ။ မောင်လေးကျော်စွာက ဖေဖေနောက် ပါသွား သည်။ ခိုင်နွဲ့နှင့် ဒေါ်လေးကို ဖိုးစိန်လမ်းက အိမ်တစ်လုံး ပေးထားခဲ့လေ သည်။

ဒေါ်လေးသည် ရုပ်ရှင်ကို အလွန်ပဲ ဝါသနာပါလေသည်။ ဒေါ်လေးငယ် ငယ်က ရုပ်ရှင်မင်းသမီးရူး ရူးခဲ့ပုံကို ဖေဖေတို့ မေမေတို့ ပြောပြ၍ သိခဲ့ရ သော်လည်း သည်မျှအထိ ဇွဲကြီးလိမ့်မည်ဟုကား မထင်မိ။ ဒေါ်လေးကသူ မဖြစ်ခဲ့ရသမျှ ခိုင်နွဲ့အပေါ် အတိုးချ၍ ဖြစ်စေချင်ခဲ့သည်ကို တွေ့ရမှ ဒေါ်လေးသဇင် ရုပ်ရှင်အပေါ် သံယောဇဉ် ကြီးလှပါကလားဟူ၍ နားလည် ခဲ့ရသည်။ နောက်မှ တစ်စတစ်စ သိလာရသည်မှာ ဒေါ်လေးသည် ခေတ်ဟောင်း ရုပ်ရှင်ကား တစ်ကားနှစ်ကားတွင် အရန်အဖြစ် ဟိုတစ် ကွက် သည်တစ်ကွက် ပါဝင်ခဲ့ဖူးပြီး သစ္စာစောင့်သိခြင်း မရှိသော ရုပ်ရှင် သမား တစ်ယောက်၏ ကျားကွက် ကစားရာမှာ အလှည့်စားခံခဲ့ ရဖူးသည်။ ထို့ကြောင့် ဖေဖေ မေမေတို့က ဒေါ်လေးကို ရုပ်ရှင်နှင့် မပတ်သက် စေခြင်း ပေတည်း။ ထိုအကြောင်းကို ဖေဖေ မေမေတို့က ပြောမပြခဲ့ဖူးပေ။

မေမေ ဆုံးပါးချိန်မှာ ခိုင်နွဲ့သည် ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော်ပင် ရှိသေးသည်။ ဖေဖေ နောက်အိမ်ထောင် ပြုတော့ ဆယ့်ငါးနှစ် ဆိုပါတော့။

"သဇင်ရယ်၊ နင် ငါ့သမီးကို ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဖြစ်အောင် လုပ်တော့မယ်ဆိုတာ ငါ သိတယ်၊ အေး ငါက နင့်အစ်မလိုတော့ အယူမသည်းဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဟိုမရောက် သည်မရောက် အဖြစ်မျိုးတော့ မဖြစ်စေနဲ့"

ဖေဖေက ပြောသည်။

ခိုင်နွေကတော့ ဘာကိုမျှ စိတ်မဝင်စား။ မေမေဘဝကို ကျောခိုင်းသွားကတည်းက လူ့လောကသည် တစ်ဝက်မျှ ပျက်စီးဆုံးရှုံး သွားပြီဟု နားလည်လိုက်မိသည်။ ခိုင်နွေဘဝမှာ ဘာကို ဖြစ်ချင်ရမည် ဆိုတာလည်း တိတိကျကျ တွေး၍ မရသေးပေ။ ပြီးတော့ ခိုင်နွေက ကျောင်းနေဆဲ ရှိသေးသည်။

ဖေဖေက ရုတ်တရက် အိမ်ထောင်သစ် ထူထောင်လိုက်သောအခါ ခိုင်နွေ အံ့သြဝမ်းနည်း ရပြန်သည်။ ဖေဖေသည် မေမေ့အပြင် နောက်ထပ်မိန်းမ တစ်ယောက်ကို ချစ်လိမ့်မည်။ ယူလိမ့်မည်ဟု ခိုင်နွေတစ်ခါမျှ မစဉ်းစားမိပေ။

"အစ်ကိုကြီး အိမ်ထောင်ထူလိုက်တာ ကောင်းပါတယ် မနွေရယ်။ ဒါမှ တို့တူဝရီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေနိုင်မှာ၊ ဒေါ်လေးလည်း နေရတာခုမှ စိတ်ထဲပေါ့ပါး သွားတယ်"

သည်တုန်းက ဒေါ်လေး၏ ဆိုလိုချက်ကို ခိုင်နွေ သဘောမပေါက်ခဲ့ပေ။ နောက်မှ ဒေါ်လေးသဇင်သည် တစ်ကိုယ်တည်း သမားမို့ မုဆိုးဖို့ဖြစ်သော ဖေဖေနှင့် တစ်အိမ်တည်းမှာ အတူနေရတာ အများပြောစရာ ဖြစ်နေခဲ့သည်ကို သိနားလည် လာရသည်။ လူ့လောကကြီးကား ရှုပ်ထွေး လှပါကလား။

ဖေဖေသည် ခိုင်နွေနှင့် ဒေါ်လေးသဇင်တို့ အဖော်ရစေရန် နော်နော်ကို ရှာပေးခဲ့လေသည်။ မိန်းမသား သုံးယောက်သာ ကျန်ရှိခဲ့သော အိမ်ကို ဖေဖေက မကြာခဏလာသည်။ ဖေဖေတို့အိမ်သည် သိပ်မဝေးလှသည်မို့ ရောက်

အောင်လည်း လာနိုင်သည်။ ထိုအခါ ဖေဖေ၏ ဇနီးသည်လည်း ပါလာ
တတ်သည်။ ဖေဖေဇနီးသည် သဘောကောင်း မနောကောင်းကြီးဟု မဆို
သာသော်လည်း အေးဆေးသည်။ စကားအပို သိပ်မပြောပေ။ သမီးနှင့်
ခယ်မကို အိမ်တစ်လုံးလုံး ပေးအပ်ခဲ့သည့် ကိစ္စကိုလည်း ဘာမျှမပြောပေ။
သို့သော် ကားတစ်စီးကတော့ ဖေဖေနောက်သို့ ပါသွားခဲ့သည်။ ဒါကလည်း
မောင်လေးကျော်စွာ အတွက်ပါဟုဆို၏။ ခိုင်နွေ၏ ပညာသင်စရိတ်ကို
ဖေဖေက တချို့တစ်ဝက် ထောက်ပံ့သည်။ သို့သော် အဓိကမှာတော့
ဒေါ်လေးသဇင်၏ ဇာဘော်လီ လုပ်ငန်းမှ ရသည့်ငွေကိုသာ သုံးစွဲကြရ လေ
သည်။

ခိုင်နွေ၏ ဘဝအကြမ်းဖျင်းမှာ ထိုမျှသာဖြစ်၏။ ခိုင်နွေ၏ ဘဝသည် န
သည်ဟုလည်း မဆိုသာ၊ ကြမ်းသည်ဟုလည်း မဆိုနိုင်ပေ။ ပြီးတော့ ခိုင်နွေ
သည် စိတ်ပျက်အားငယ် တတ်သည့် မိန်းကလေးလည်း မဟုတ်ခဲ့ပေ။
သည်စိတ်ဓာတ်ကပင် ခိုင်နွေဘဝမှာ တစ်ပန်းသာစေ ခဲ့ပါသည်။

ခိုင်နွေကို ဦးရွှေဇံအောင်၏ ရုပ်ရှင်သင်တန်းကို ပို့ဆောင်ပေးခဲ့သူမှာ
ဒေါ်လေးသဇင်ပင် ဖြစ်၏။ ခိုင်နွေက ဆယ်တန်းအောင်ပြီးစ တက္ကသိုလ်မှာ
လည်း တက်ရောက်ဆဲမို့ ပညာရေးကိုလည်း လက်မလွှတ်ချင်တာ အမှန်
ပင်။ ရုပ်ရှင်ကို ဝါသနာ ကြီးလှသည်လည်း မဟုတ်ဘဲ လုပ်ကြည့်ရင်တော့
ရနိုင်မည်ဟု အလိုလို ထင်ခဲ့မိသည်။ အနုပညာဗီဇက ကိန်းအောင်းနေခဲ့
လေသလား၊ ပါရမီ ပါလေသလား ခိုင်နွေ မသိပေ။ လုပ်ကြည့်တော့လည်း
သိပ်မခဲယဉ်း လှတာကို တွေ့ရသည်။

"ခိုင်နွေက သိပ်တတ်လွယ်တယ်၊ အောင်ရုပ်ရှင်ရဲ့ ပွဲဦးထွက် ဇာတ်ကား
မှာ ခိုင်နွေကိုပဲ ထည့်သုံးမယ်"

ဦးရွှေဇံအောင်က ပြောသည်။ ဒေါ်လေးသဇင်က ဝမ်းသာလွန်း၍

မျက်ရည်များပင် လည်ရှာလေသည်။ သည်အချိန်ထိလည်း ခိုင်နွေသည် အခွင့်အရေး ရပါကလားဟု လှိုက်လှဲဝမ်းသာ မဖြစ်တတ်သေး။ သူ့စိတ်ထဲ မှာ ဘွဲ့ရအောင် စာမသင်လိုက်ရမှာ တွေးပူနေသည်။

တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ ခိုင်နွေက ရုပ်ရှင်ရိုက်ရာမှာ သင်လို့လွယ်သည်ဆိုတာ စိတ်ကိုက ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ထားတတ်လို့ ထင်ပါရဲ့။ ဒါကိုရအောင် လုပ်နိုင်ရမည်ဟု စိတ်ထားပြီး ခိုင်းသမျှကို လုပ်ချလိုက်သည်။ အမူအရာ လုပ်ရာမှာလည်း ခါတိုင်းပြောဆို လှုပ်ရှားနေကျ အပြုအမူများလိုပင် သဘောထားပြီး လုပ်ပစ်လိုက်သည်။ ဒါကြောင့်လည်း စိတ်ထဲမှာ တင်းကျပ်မနေဘဲ ပေါ့ပါးပြီး ပျော့ပျောင်းနေလေသည်။ လိုချင်သလို ပုံသွင်း၍ ရနေသည်။

ဒေါ်လေး သဇင်ကတော့ ခိုင်နွေ၏ မာကျောသော စိတ်ဓာတ်ကြောင့်ဟု ဆိုသည်။ ဖြစ်သမျှကို ရင်ဆိုင်ချင်သော စိတ်ဓာတ်သည် အားလုံးအတွက် အဆင်သင့် ဖြစ်နေလေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဦးကျော်နိုင်နှင့် လက်ထပ် ဖြစ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုရမည်။

ဦးကျော်နိုင်က ခိုင်နွေနှင့် တွေ့စကတည်းက ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်သော သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ သူက မြန်မာ့အသံကို သူ၏ တာဝန်ဝတ္တရား တစ်ခုအရ ရောက်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သူ့တာဝန်က ပြန်ကြားရေးဌာနနှင့် သက်ဆိုင်နေသည်။

သည်တုန်းက ခိုင်နွေသည် ပီဘီ မိန်းကလေး ငယ်ငယ်လေး ဖြစ်၏။ ရုပ်ရှင်သင်တန်း သူတွေထဲမှာ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည်ကလည်း အသေးကွေးဆုံး၊ အများတကာလို မိတ်ကပ်ခြယ်သ ခြင်းလည်း မရှိပေ။ ဆံပင်ကို ယောက်ျားလေးဆန်ဆန် တိုတိုညှပ်ပြီး ရုပ်အင်္ကျီကိုသာ ကော်လန်ဖွင့်၍ ဝတ်ထားသည်။ လွယ်အိတ် တစ်လုံးကိုလည်း လွယ်ထားသေးသည်။ ပြီးတော့ သူ့အလွန်ကြိုက်သော ပီကေကိုလည်း ဝါးနေလိုက်သေးသည်။

"လူတွေ များလှချည်လား၊ ဘာလဲ သီချင်းပဟေဠိ ဖြေကြမလို့လား"

ဘောင်းဘီရှည် ဝတ်လျက် မြင့်မားသော အရပ်ကြီးနှင့် ခါးထောက်ရပ်နေသော သူပုံကိုကြည့်ကာ ခိုင်နွေတို့ မိန်းကလေး တစ်သိုက်က တစ်ချက်တော့ ဟားလိုက်သေးသည်။

"ရုပ်ရှင်သင်တန်း သူတွေပါ၊ ဒီနေ့လာကြည့်ဖို့ ချိန်းပြီးသား ဖြစ်နေလို့"

တာဝန်ရှိသူက ရှင်းပြနေသည်။

"ပြန်လွှတ်လို့ မရရင်လည်းထားပေါ့၊ လုံခြုံရေး အတွက်တော့ သေသေချာချာ မှတ်ထားတယ် မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့ လုပ်ထားပါတယ်။ ဒီဇာတ်လမ်းသွင်းပြီးရင် ပြန်ကြမှာပါ"

သည်လူကြီးက ငါတို့ကို နှင်လွှတ်ချင်နေ တာပါကလားဟု ခိုင်နွေတွေးလိုက်မိသည်။ ထိုလူကြီးသည် ဘောင်းဘီထဲ လက်နှိုက်လျက်ပင် ဇာတ်လမ်းသွင်းနေသော စတူဒီယို ခန်းထဲသို့ မှန်တံခါးကိုတွန်းပြီး ဝင်သွားသည်။ ခိုင်နွေတို့က မှန်တံခါး၏ အပြင်ဘက်မှ ကြည့်နေကြသည်။ ညွန့်ဝင်းနှင့် ဝါဝါဝင်းရွှေတို့၏ ကိုယ်အမူအရာ မပါဘဲ နှုတ်ဖြင့် သရုပ်ဆောင်နေသည်ကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ မောနေကြရ၏။

သူသည် ဇာတ်လမ်း ရေးထားသော စာရွက်များကို ဟိုဟိုသည်သည် ဖတ်ကြည့်နေလေသည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေသည်။ ပြီးတော့ ကုဋေကြီးစွာဖြင့် မှန်ချပ်၏ တစ်ဖက်မှ မိန်းကလေးများဆီ မျက်လုံးဝေ့ကြည့်သည်။

မိန်းကလေးများက အကြောင်းမဲ့ ခိုးခိုးခစ်ခစ် ရယ်ကြသည်။ ခိုင်နွေသည် ပီကေဝါးလျက် ထိုလူကြီးကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့် မိလေသည်။ သူကလည်း စိုက်အကြည့်နှင့် ဆုံနေ၍ မျက်နှာလွှဲလိုက် ရသည်။ ပြီးတော့မှ ဘာလို့

အရှုံးပေးရမှာလဲ ဟူသော မာနစိတ် ကလေးဖြင့် ခပ်ရဲရဲ ပြန်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ ထိုလူကြီး တစ်ဖက်လှည့်သွားသည်။ ခိုင်နွေစိတ်ထဲက ကျေနပ်သွားလေသည်။

ဇာတ်လမ်းသွင်းတာ ကြည့်အပြီးမှ ခိုင်နွေတို့ မြန်မာ့အသံ ခန်းမထဲမှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ အပြန်တွင် ကိုယ့်အစီအစဉ်နှင့်ကိုယ် ပြန်ကြရန်ဖြစ်၏။ ခိုင်နွေကို လာကြိုမည့်ကား မရှိပေ။ ဖေဖေအိမ်ကို ဖုန်းဆက်လျှင် ဖေဖေက လာကြိုပေးမည် ဖြစ်သော်လည်း ခဏ ခဏ အပူမကပ်ချင်ပေ။ သူစိမ်းက ရှိသေးသည် မဟုတ်လား။

ခိုင်နွေသည် ပြည်လမ်းမကြီး ပေါ်တွင်ရပ်ပြီး ဘတ်စ်ကား စောင့်လျက်ရှိသည်။ ပါးစပ်ကလည်း ပီကေ လက်ကျန်လေးကို ဝါးလျက်ရှိသည်။ ထိုအချိန်မှာ ဂျစ်ကား အစိမ်းလေးက ခိုင်နွေရှေ့မှာ လာရပ်သည်။

"ဘယ်ကိုပြန်မှာလဲ"

မိမိကိုပဲ မေးသည်ထင်၍ ခိုင်နွေ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ အလို ဟိုလူကြီးပါလား။ မျက်နှာထားကတော့ ခပ်တည်တည်ပင်။ သို့သော် သူ့အကြည့်က စူးစူးရှရှနိုင်သည်။ ရဲဝံ့ပိုင်နိုင်ခြင်းလည်း ရှိသည်။ ခိုင်နွေက ...

"ဖိုးစိန်လမ်းကို"ဟု အလိုလို ဖြေမိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

"လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ၊ တက်"

အစ်ကိုကြီး တစ်ယောက်က အမိန့်ပေးသလိုပြောသည်။ သူ့ကား နောက်ခန်းမှာလည်း လူတစ်ယောက်ပါသည်။ ခိုင်နွေက မလိုက်ဘူးဟု ငြင်းလျှင် ရိုင်းရာကျလေမည်လား။ သူ့သိက္ခာကို စော်ကားသလိုများ ဖြစ်သွားမလား အပြေးအလွှား စဉ်းစားရသည်။ သို့သော် အလွယ်တကူလည်း မလိုက်ချင်သည်မို့ ...

"လမ်းကြိုရဲ့လားရှင်"

လေသံကို အယဉ်ကျေးဆုံး ဖြစ်အောင် သတိထားကာ ပြောလိုက်မိသည်။

"ကြုံပါတယ်"

သူကလည်း တိုတိုတောင်းတောင်းပင် ပြောသည်။ ခိုင်နွေလည်းထပ်၍ မမေးဝံ့တော့ဘဲ ကားပေါ် တက်လိုက်ရသည်။ သွက်လက်ပြီး ကျင်လည်စွာ ဖြင့် ကားကို မောင်းထွက်သွားသည်။ စီးကရက် လက်ကြားညှပ်ပြီး ကားမောင်းပုံမှာ တည်တည်ကြည်ကြည်နှင့် ကြည့်လို့ကောင်းသားပဲ။ ခိုင်နွေက ခိုးကြည့်ရင်း တွေးသည်။

မေမေဆုံးပါး၍ ဖေဖေ နောက်အိမ်ထောင်ပြုပြီး မိန်းမသားတစ်ယောက်သာ ဖြစ်သော ဒေါ်လေးသဇင်၏ အုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာ နေခဲ့ရသော ခိုင်နွေအဖို့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အထင်ကြီး အားကိုးချင်စိတ်ရှိမိတာ အမှန်ပင်။ သို့သော် ချစ်သူရှာဖို့တော့ ခိုင်နွေတစ်ခါမျှ မစဉ်းစားဘူးပေ။ ခိုင်နွေဘဝမှာ လုပ်စရာတွေ အများကြီးရှိသေးသည်။ ယခုမှ စမည်ကြံကာ ရှိသေးသည်။

ကားကို ရွှေ့ရုံတိုင်အဝိုင်းမှ ကွေ့လိုက်သည်။

"ဘယ်ဘက်က ပိုနီးလဲ"ဟု သူ မေးသည်။

"နတ်မောက်လမ်းဘက်က ဝင်ရင် နီးပါတယ်"

ခိုင်နွေက သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ပြောသည်။ သူက ကတ္တရာလမ်းကိုသာ ကြည့်နေလေသည်။ လမ်းထဲကို ကားချိုးဝင်လာသည်အထိ တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။

"ဟိုရှေ့က ခြံပါ"

ခိုင်နွေက လက်ညှိုး ထိုးပြလိုက်သည်။ ကားကခြံထဲသို့ ကွေ့ဝင်လာ၏။

ထုံးစံအတိုင်း ဒေါ်လေးသဇင် စောင့်နေမှာပဲဟု တွေးမိသည်။ အဖွဲ့နှင့်သွား
သည်မို့ ဒေါ်လေးက အဖော်လိုက်မလာခြင်း ဖြစ်၏။ စနေတနင်္ဂနွေ
သင်တန်းနှစ်ရက်စလုံး ဒေါ်လေးက အဖော်လိုက်လာ တတ်သည်။
ဈေးရောင်းကောင်းတတ်သည့် စနေနေ့ကို မလိုက်ပါနှင့် ပြောလည်းမရပေ။
ဆိုင်ကို တပည့်လက်သားနှင့် ထားခဲ့တတ်သည်။ ဒေါ်လေးက ခိုင်နွေကို
ရည်မှန်းချက် မအောင်မြင်ဘဲ သူ့လို ကတိမ်းကပါး ဖြစ်သွားမှာ အလွန်ပဲ
စိုးရိမ်လေသည်။

အိမ်တွင် ဒေါ်လေးသဇင်သာမက ဖေဖေရော၊ ဖေဖေဇနီး အန်တီကြည်ကို
ရော တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ဆုံစည်းမှုပဲ ဆိုပါတော့။ ခိုင်နွေသည်
တစ်ယောက်တည်း အပြင်မှ ပြန်လာမိပြီး ဖေဖေရှေ့မှာ သူစိမ်းယောက်ျား
တစ်ယောက် ကားနှင့် ပြန်လာသည့်အတွက် မျက်နှာ ပူသွားလေသည်။
ဖေဖေက ဘယ်လိုများ ထင်လေမလဲ။ ဒေါ်လေးသဇင်ကို အပြစ်တင် ဦးမှာ
လားဟုလဲ စိုးရိမ်သွားမိသည်။

သူကတော့ ဘာကိုမျှ စဉ်းစားမိဟန်မတူ။ သည်လူတွေကိုလည်း ခိုင်နွေ
အိမ်သားတွေပဲဟု ယူဆပုံရသည်။ ကားကိုရပ်ပြီး ခိုင်နွေဆင်းတာကို
စောင့်သည်။ ပြီးတော့ လူကြီးဖြစ်သော ဖေဖေဘက်သို့ လှည့်ပြီး "ပြန်ပါဦး
မယ် ခင်ဗျာ"ဟု နှုတ်ဆက်စကား ဆိုသည်။

"ဪ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အောက်ဆင်းပါဦးလား"

ဖေဖေကလည်း လူကြီးပီသစွာ ဣန္ဒြေရရ ပြောသည်။ ခိုင်နွေက ရပ်ကြည့်
နေရသည်။ မိတ်ဆက် ပေးရအောင် ကလည်း ခိုင်နွေကိုယ်တိုင် သူ့ကို မသိ
သေးပေ။

"နေပါစေတော့ ဦး၊ ကျွန်တော် ရုံးကိုပြန်သွားရဦးမှာ၊ ကလေးမကို
လမ်းကြိုလို့ ဝင်ပို့တာပါ"

လူကိုများ ကလေးမတဲ့။ ခိုင်နွေစိတ်ထဲက မခံချင်ဖြစ်သွားမိသည်။
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်ဟု ခပ်ဆောင့်ဆောင့်လေး ပြောလိုက်မိသည်။
တော်တော် သိက္ခာဆယ်ချင်တဲ့ လူကြီး၊ လမ်းကြိုလို့တဲ့၊ ဟင်း မသိရင်ခက်
မယ်။

သူသည် ကားကို လျင်မြန်စွာ ချိုးကွေ့ပြီး ထွက်သွားလေသည်။ ခိုင်နွေ
သည် သူ့ကို စောင့်နေသူများကို ဘာမျှမပြောဘဲ အိမ်ထဲဝင်လာခဲ့သည်။

"သိပ်ဆာတာပဲ ဒေါ်လေးရယ်၊ ဘာရှိသလဲဟင်၊ တစ်နေ့လုံး ဘာမှလည်း
မစားရဘူး"

ဒေါ်လေးသင်သည် ခိုင်နွေနောက်မှ လိုက်လာသည်။

"ဟဲ ဆာတာကနောက်မှ၊ အဘိုးကြီးက စိတ်ပူလို့ စောင့်နေတာ၊ ပြန်တော့
မလို့တဲ့၊ သွားနှုတ်ဆက်ချည်ဦး"

"အို တော်၊ တောင်မေး မြောက်မေး မေးနေရင် မဖြေတတ်ဘူး"

"ထွက်တော့ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါဦးဟယ်"

ခိုင်နွေသည် ထမင်းစားပွဲမှ ဟင်းတစ်ဖတ်ကို ဇွန်းနှင့်ခပ်စားပြီး အင်္ကျီပေါ်
ဟင်းစက်များ မကျအောင် လက်ဖြင့်ခံလျက် အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်သွားသည်။

"ဟဲ့ ခိုင်နွေ"

ဒေါ်လေးသင်က လှမ်းခေါ်ပြန်သည်။ ခိုင်နွေက လှည့်ကြည့်သည်။

"ဟိုတစ်ယောက်ကိုပါ နှုတ်ဆက်လိုက်ဦးနော်"

အန်တီကြည်ကို ဆိုခြင်းဖြစ်၏။

ခိုင်နွေ ဘာမျှမပြောဘဲ အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်ခဲ့၏။ ဖေဖေနှင့် အန်တီ
ကြည်သည် ခြံဝင်းထဲမှာ ရပ်နေဆဲ။ ဟင်း ဖေဖေက ပိုလို့တောင် နုပျိုနေ
သေးတော့။ ဖေဖေသည် အန်တီကြည်ကို ဘယ်တုန်းကများ တွေ့လိုက်သည်

မပြောတတ်ပေ။ အန်တီကြည်သည် မေမေ့ထက် ငယ်သော်လည်း လေးဆယ်ကျော်လောက်တော့ ရှိပြီ။ ဖေဖေက အခွန်ရုံးက အရာရှိကြီးဆိုတော့ အရောင်းအဝယ် ကုန်သည်ပွဲစား အန်တီကြည်နှင့် တွေ့ကြသည်လား မပြောတတ်။ သို့သော် အန်တီကြည်သည် တခြား ပွဲစားမတွေလို လည်လည်ပတ်ပတ် ပုံစံမျိုးမဟုတ်။ ခပ်ထည်ထည်ပင် ဖြစ်သည်။ အပျိုကြီးလား တစ်ခုလပ်လား ခိုင်နွေ အသေအချာ မသိပေ။ သိလည်း မသိချင်လှပေ။

"ဖေဖေတို့ ပြန်တော့မလို့လား"

သည်လို စကားစပုံ ဒေါ်လေးသဇင်ကြားလျှင် ကြိုက်မည်တော့မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ...

"သမီးတော့ အသံလွှင့်ရုံမှာ တစ်နေ့ကုန်ပဲ၊ မောလွန်းလို့ ဆာလဲဆာလှပြီ" ဟု ဆက်ပြောလိုက်သည်။

"အေး သမီးနားဦး၊ လုပ်စရာ ရှိတာလည်းလုပ်၊ ကျောင်းစာလည်း မပျက်စေနဲ့ပေါ့၊ ဖေဖေတို့လည်း ခုပဲ ပြန်တော့မလို့၊ သမီး မလာသေးလို့ စောင့်နေတာ"

"ဟုတ်လား၊ အန်တီကြည်က ထမင်းစားပြီးပြီလား၊ စားသွားပါဦးလားဟင်"

ဤသည်မှာ ခိုင်နွေ၏ အချို့သာဆုံး စကားများပင်ဖြစ်၏။ အန်တီကြည်က ဣန္ဒြေရရပင် ပြုံးလျက် ခေါင်းခါပြသည်။ အန်တီကြည်သည် မေမေ့ထက် ချောပေသည်။

"အိမ်ရောက်မှပဲ စားတော့မယ်ကွယ်၊ အန်တီတို့ ပြန်မယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါနဲ့ဖေဖေ မောင်မောင့်ကို လွှတ်လိုက်ပါဦး၊ လက်သမား ဆရာ

လည်း တစ်ခါတည်း ခေါ်ခဲ့ပါလို့"

မောင်မောင်ဆိုသည်မှာ ဖေဖေတို့နှင့် အတူလိုက်နေသော မောင်လေးကို ခေါ်ခြင်းဖြစ်၏။ ခိုင်နွေတို့အိမ်မှာ မိန်းမသားချည်းမို့ အိမ်ကိစ္စလေးများ အကြောင်းကြီးငယ်ရှိလျှင် မောင်မောင်ကို ခေါ်ခိုင်းရသည်။

"အေး၊ စနေနေ့ လွှတ်လိုက်မယ်လေ၊ သမီးရဲ့မောင်က ရှစ်တန်းကို တစ်နှစ်တည်း အောင်အောင်လို့တဲ့၊ ကျိတ်ကြိုးစားနေတယ်"

မောင်မောင်တစ်ယောက် အဖေအနောက် လိုက်နေသည်ကို ခိုင်နွေ သဘောကျသည်။ ယောက်ျားလေးဆိုတော့ ဖခင်၏ အုပ်ထိန်းမှု လိုပေမည်။

"မနွေတို့အိမ်မှာ အဖော်ရအောင် အပျိုကြီးမမကို အဖော်ရှာ ပေးလိုက်ဦးလေကွယ်"

အန်တီကြည်က ရယ်သွမ်းသွေး၍ ပြောသည်။ ဒေါ်လေးသင်သည် နုပျိုလှပဆဲ။ ရုပ်ရှင်ပိုး ထလွန်းတာကလွဲလျှင် အလွန်ပဲ ဣန္ဒြေရလေသည်။ သို့သော် သူ့အတိတ် ဇာတ်ကြောင်းက ရှိနေသည်မို့ ဒေါ်လေးသင်သည် အိမ်ထောင်ပြုရမှာကိုလည်း လန့်နေသည်။

"အန်တီကြည်ကလည်း ရှာပေးဦးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ခုတိုင်းပဲ ကောင်းပါတယ်၊ တော်ကြာ ခိုင်နွေ ရုပ်ရှင်ရိုက်တဲ့ နေရာကို သူ မလိုက်နိုင်ဘဲ နေဦးမယ်"

"ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်"

အန်တီကြည်နှင့် ခိုင်နွေသည် အပိုဟန်ဆောင် စကားလေးတွေကို သည့်ထက်ပိုပြီး ပြောစရာ မရှိတော့။ ဖေဖေနှင့် အန်တီကြည် နှုတ်ဆက်ပြီး ကားလေးဖြင့် ထွက်ခွာသွားမှ ခိုင်နွေလည်း ရင်ထဲမှာ ပေါ့ပါးသွားသည်။

ဖေဖေတို့ကို ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် လက်ပြနှုတ်ဆက်ပြီး နောက်အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်လာခဲ့သည်။ ထမင်းစားပွဲသို့ တန်းသွားသည်။ ဒေါ်လေးသင်

သည် ထမင်းအဆင်သင့် ခူးထားပြီး နေလေပြီ။ ခိုင်နွေက စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ဇွန်းခက်ရင်းကို ကိုင်သည်။ ဒေါ်လေး သဇင်ကတော့ ဇွန်းနှင့်စားလည်း လက်ကို စင်စင်ဆေးပြီးမှ စားစေချင်သည်။

"ခိုင်နွေရယ် အဝတ်အစားလေး ဘာလေး လဲပါဦးလား၊ ဘယ်လို ဖြစ်နေရတာလဲ"

"မလဲနိုင်ဘူး ဒေါ်လေးရယ်၊ သိပ်ဆာတာပဲ၊ ရင်တွေတောင် တုန်နေပြီ"

ဒေါ်လေးသဇင်သည် ခိုင်နွေ၏ ပေါင်ပေါ်မှာ လက်သုတ်ပဝါကို လာခင်းပေးလေသည်။ ဒေါ်လေးသဇင်သည် ဤသို့ပင် ဂရုစိုက်တတ်သည်။ သူ့အပြောအရတော့ တစ်နေ့ကျရင် ခိုင်နွေက နာမည်ကျော် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးကြီး ဖြစ်မှာတဲ့။ ဒါကြောင့် အစားအသောက် အနေအထိုင် အထက်တန်းကျဖို့၊ ဣန္ဒြေရဖို့ ခုကတည်းက လေ့ကျင့်ထားရမည်တဲ့။ ဒေါ်လေးသဇင်က ရုပ်ရှင် အနုပညာသည်ဆိုတာ ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စား သူများဟု အများက မလေးစားမှာကို မခံချင်စိတ် ဖြစ်နေလေသည်။

"ဒါနဲ့ ပြောပါဦး မနွေရယ်၊ အဘိုးကြီးနဲ့ ဟိုအမျိုးသမီး လာတဲ့နေ့မှာမှ ညည်းက ဘယ်ကလူတွေနဲ့ ပြန်ပါလာရတာလဲ၊ ငါ့မှာဖြင့် သူတို့အဖွဲ့နဲ့ သွားတာပါ၊ အပြန်လည်း အတူတူ ပြန်လာမှာပါလို့ ပြောထားရတာ"

ဒေါ်လေးသဇင်သည် အန်တီကြည်ကို နာမည်ခေါ်ခဲ့လှသည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ဒေါ်လေးသဇင်သည် အန်တီကြည်ကို ရင်တွင်းက လှိုက်လှဲခြင်း မရှိတာ သိသာလှသည်။ သူ့အစ်မ ခိုင်နွေတို့ မေမေနေရာကို ဝင်လို့ပဲလားတော့ မသိပေ။ ခိုင်နွေကတော့ ဖေဖေ နောက်အိမ်ထောင် ပြုခြင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး အပြစ်မပြောချင်ပေ။ အတိုက်အခံလည်း မပြုခဲ့ပေ။ ဝမ်းနည်းမိတာပဲ ရှိသည်။

"ဘယ်လို လူကြီးမှန်းလဲ မသိပါဘူး ဒေါ်လေးရယ်၊ ခွတီးခွကျနဲ့ပါ၊ မြန်မာ့

အသံမှာ ဟိုညွှန်ကြား၊ သည်ညွှန်ကြားနဲ့တော့ တွေတာပဲ၊ အဲဒါမနွေ ဘတ်စ်ကား စောင့်နေတုန်း ဘယ်သွားမှာလဲ ဆိုပြီး လိုက်ပို့ပေးတာ"

"အင်းလေ ကြည့်ရတာတော့ လူကြီးလူကောင်းပါ၊ ဟဲ့ မနွေ၊ အစားတွေ ပလုတ်ပလောင်းနဲ့ ညည်းခါးကြီး တုတ်လာရင် ရုပ်ရှင် စရိုက်ရိုက်ချင်း လူ တွေ ခါသွားမယ်"

ဒေါ်လေးသဇင်သည် ခိုင်နွေ၏ ပွဲဦးထွက် ဇာတ်ကားအတွက် အလွန်ပင် စိတ်အား ထက်သန်နေသည်။ အစစအရာရာ အဆင်ပြေ ချောမွေ့ပြီး တစ်လောကလုံးက ခိုင်နွေ ခိုင်နွေဟု ပြောစမှတ် ပြုသွားစေချင်သည်။

"တစ်ပန်းကန်ပဲ စားပွဲမယ် ဒေါ်လေးရယ်၊ ဟင်း ဒီအတိုင်းဆို တစ်သက် လုံး ထမင်းမှ ကောင်းကောင်း စားရပွဲမလား"

"လေ့ကျင့်ခန်းလည်း လုပ်ပေါ့"

"ကျောင်းလည်းတက်၊ ရုပ်ရှင်သင်တန်းလည်းတက်၊ လေ့ကျင့်ခန်းလည်း လုပ်၊ ကားကလည်း စရိုက်တော့မယ် ဆိုရင် ခိုင်နွေတော့ သေမှာပဲ ဒေါ်လေးရယ်"

ဒေါ်လေးသဇင်သည် တူမဖြစ်သူကို ကရုဏာသက်စွာ ကြည့်မိလေသည်။

"ဒေါ်လေးက ဖြစ်စေချင်လွန်း လို့ပါကွယ်၊ ဒေါ်လေးတုန်းကဆိုရင် ခုလို ဂရုစိုက်ပြီး လုပ်ပေးမယ့်သူ တစ်ယောက်သာ ရှိစမ်းပါစေ၊ ဖြစ်အောင် လုပ် နိုင်ခဲ့မှာပါ၊ ဒေါ်လေးမှာ အဖေ အမေကလည်း သဘောမတူ၊ သည်ဘက်မှာ နဲ့ အဆက်အသွယ်ကလည်း မရှိ၊ မမက အားတော့ ပေးပါတယ်၊ သူက လည်း နယ်ရောက်နေတော့ မကူညီနိုင်ဘူး၊ ကူမယ်ထင်တဲ့ သူကျတော့ လည်း"

"ကဲပါ ဒေါ်လေးရယ်၊ မနွေက ဒေါ်လေးစေတနာကို နားလည်ပါတယ်၊ ခု

လည်း မနွေ လုပ်ရင်း လုပ်ရင်း ပျော်လာပါပြီ၊ ဖြစ်အောင်လုပ်မှာပါ။ ဟင်း ဟင်း ဒေါ်လေးက ခုတောင် ရုပ်ရှင်မင်းသမီး လုပ်ရင် ရသေးတာ၊ အန်တီ ကြည်ကတောင် ပြောသွားသေးတယ်"

"အမယ် ဘာပြောသွားလဲ သူက"

အန်တီကြည်အကြောင်း ပြောလျှင် ဒေါ်လေးသဇင် မျက်နှာထား တည် သွားမြဲပင်။

"မနွေတို့မှာ မိန်းမသားချည်းပဲ၊ ယောက်ျားဖော်ရအောင် ဒေါ်လေးကို အဖော်ရှာပေး လိုက်ပါလားတဲ့"

"အမယ်လေး၊ ကျုပ်ဘာသာ မယူချင်လို့ မယူပဲနေတာ၊ ရှာပေးစရာ မလို ပါဘူး၊ ဒီလောက်လည်း မတုံးသေးပါဘူး၊ သူ့လို မုဆိုးဖိုဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုလပ် ဖြစ်ဖြစ် ရတာယူမယ် ဆိုရင်တော့ ဟုတ်တာပေါ့"

ဒေါ်လေးသဇင်၏ မကျေနပ်ချက်သည် ပွင့်ထွက်၍ လာလေသည်။

"ဟဲ ဟဲ ဒေါ်လေးကလည်း ဒေါ်လေးကို မစွဲလို့ မယူတာလို့ မပြောပါဘူး ဒေါ်လေးရဲ့ မှန်းသိပါတယ်"

"အို သိ သိ၊ မသိသိ"

ခိုင်နွေသည် ဒေါ်လေးကို စချင်နေသေးသည်။

"ဒေါ်လေးကလည်း ဖေဖေကို ယူလိုက်ရင် ပြီးရောနော်၊ မနွေတို့လည်း တကွဲတပြားစီ မဖြစ်တော့ဘူး"

ဒေါ်လေးသဇင် မျက်နှာသည် ရဲခနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

"ဒီကောင်မလေးက တောက်တီး တောက်တဲ့၊ ကြမ်းကြား လေကြားဟယ်၊ သူများ ကြားသွားမှဖြင့်"

ဒေါ်လေးသဇင်သည် ပန်းကန်များ ဆေးနေသော နော်နော်ရှိရာသို့ ကြည့်

ကာ စိုးရိမ်တကြီး ပြောလိုက်လေသည်။

"မနေ့ ဖြစ်စေချင်တာ ပြောတာပါ ဒေါ်လေးရယ်"

"တော်ပါကွယ်၊ နဂိုကမှ ဒေါ်လေးသဇင်ကို ဝေဖန်ချင်ကြသူတွေ ခပ်များများ၊ ပြီးတော့ အစ်ကိုကြီးနဲ့ မောင်နှမလို နေလာကြတာပါ မနေ့ရယ်"

ဒေါ်လေးသဇင် တွေးတွေးဆဆ ပြောလိုက်ပုံကပင် စဉ်းစားစရာ ဖြစ်နေလေသည်။ ဪ ဒေါ်လေးသည် သူ့ဘဝမှ အမှားတစ်ခုအတွက် တစ်သက်လုံး စောင့်စည်းကာ သိက္ခာဆယ်နေ ရပါကလားဟု ခိုင်နွှဲ နားလည်လိုက်သည်။ တကယ်လို့သာ ဒေါ်လေးမှာ ဒီလိုအမှားမျိုး မရှိခဲ့ဘူးဆိုလျှင် ခိုင်နွှဲတို့ မိသားစုဘဝသည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်လာခဲ့လေမလား။

မအောင်မြင်သော အနုပညာဝါသနာရှင် တစ်ယောက်၏ဘဝကို ခိုင်နွှဲခံစားနားလည် ရပြန်လေသည်။

မိုးညဇာတ်ကားသည် လျှို့ဝှက်သည်းဖို နည်းနည်းနွယ်ချင်သော်လည်း လူ့ဘဝ၏ အလှည့်အပြောင်း သဘောနှင့် လူတို့၏ စရိုက် သဘာဝလေးတွေ ရောနှောနေခဲ့သည်။ လူငယ်ရော လူကြီးပါ ကြိုက်နိုင်သည့် ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်ခဲ့၏။ ဝတ္ထုကလည်း နာမည်ကြီး စာရေးဆရာ တစ်ယောက်၏ ဝတ္ထု။ ဒါရိုက်တာက ခိုင်နွှဲ၏ဆရာ ဦးရွှေဇံအောင်ပင် ဖြစ်သည်။

"ဒီဇာတ်လမ်းမှာ အဓိက ဇာတ်ဆောင်က ခိုင်နွှဲနဲ့ အလိုက်ဆုံးပဲ။ ခိုင်နွှဲ လုပ်နိုင်မယ်ထင်လို့ ဆရာက ခိုင်နွှဲကို ရွေးတာ"

ဆရာက အများရှေ့မှာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် ပြောသည်။ မင်းသားကလည်း သူတို့သင်တန်းသား အောင်ခက်။ အောင်ခက်က သွက်လက်ချက်ချာသည်။ ဆရာရွှေဇံအောင်၏ တပည့်လက်ရုံးလည်း ဖြစ်သည်။

ဆွေမျိုးသားချင်းလည်း တော်စပ်သည်။ အောင်ခက်ကို မင်းသားအဖြစ် ရွေးခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍မူ ဆရာက ဘာမျှ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခြင်း မပြုပေ။ တင်ပေးရမည့် သူမို့ တင်ပေးခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ကျောင်းအားရက် တစ်ရက်မှာပင် ခိုင်နွေနှင့် အောင်ခက်ကို တစ်ခန်းစမ်းသပ် ရိုက်ကူးသည်။ ထိုနေ့က ဒေါ်လေးလိုက်လာသည်။ ဆရာရွှေဇံအောင်၏ ခြံဝင်းထဲမှာပင် ရိုက်ကြသည်။

"ခိုင်နွေ ပြောရမယ့် စကားကို သေသေချာချာကျက်နော်၊ ပေါ့ပေါ့ဆဆ မလုပ်နဲ့"

ဒေါ်လေးက ဘေးကနေပြီး သတိပေးနေသည်။ မိတ်ကပ်ကိုလည်း ဒေါ်လေးက ပြင်ပေးသည်။ သူရပ်ရှင် ရိုက်စဉ်က သုံးခဲ့သည့် မိတ်ကပ်သေတ္တာလေးထဲမှာ ပစ္စည်းတွေက စုံနေသည်။ ဆရာက ခိုင်နွေ၏ ဆံပင်ကို မပြင်ခိုင်းပေ။ နဂိုအတိုင်းပဲ ရှိစေသည်။ အဝတ်အစားကိုသာ မိန်းကလေးပိုဝီသအောင် ဝတ်စေသည်။ သည်ဇာတ်လမ်းမှာ ခိုင်နွေက မိခင်မုဆိုးမကြီးကို လုပ်ကျွေးနေသည့် လမ်းဘေးဈေးသည် ကောင်မလေးဖြစ်သည်။ တစ်နေ့ ဈေးရောင်းရင်း စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးကား လာသဖြင့် ပြေးရာ အောင်ခက် စီးလာသောကားနှင့် တိုက်မိသည်။ အောင်ခက်သည် ရင်မဆိုင်ရဲသဖြင့်ကားကို မောင်းပြေးလေသည်။ ခိုင်နွေသည် ခြေထောက်တွင် ဒဏ်ရာရသွားသည်။ ဈေးမရောင်းနိုင်တော့။

အောင်ခက်သည် သူ့ကားနှင့် တိုက်ခဲ့မိသော မိန်းကလေးကို တစ်ဖက်က လူမသိအောင် ကူညီလိုသဖြင့် လိုက်လံစုံစမ်း ရှာဖွေသည်။ ခိုင်နွေသည် အမေအိုကြီးနှင့် ဒုက္ခရောက်နေသည်။ သူဌေးသား (လူကြမ်းလုပ်သူ) ကျော်မောင်က ခိုင်နွေကို လက်ထပ်ယူချင်သည်။ အများကလည်း တိုက်တွန်းသဖြင့် ခိုင်နွေက ယူမည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။

ထိုအချိန်မှာ အောက်ခက်သည် ခိုင်နွေရှိရာသို့ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်မှ တစ်ဆင့် ဆက်သွယ်ရောက်လာပြီး ခင်မင်အောင် ပေါင်းသည်။ ခိုင်နွေတို့ သားအမိကို ရင်းနှီးအောင် ကြိုးစားသည်။ စားစရာ သောက်စရာများ ယူလာတတ်သည်။ ခိုင်နွေသည် ခြေထောက်တစ်ဖက် မသန်တော့သည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အောင်ခက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။

ခိုင်နွေသည် အောင်ခက်အပေါ် သံယောဇဉ် ဖြစ်မိသော်လည်း သူက မစွမ်းသန်သူဖြစ်၍ အောင်ခက်ကို သူနှင့် မဆက်သွယ် စေလိုပေ။ အောင်ခက်က သူ့ကို မေတ္တာရှိနေမှန်း သိသော်လည်း ရှောင်သည်။ ကျော်မောင်နှင့် လက်ထပ်မည့်အကြောင်း ပြောသည်။ အောင်ခက်သည် သူ့ကားနှင့် တိုက်မိ၍ ခိုင်နွေခြေထောက် ဒဏ်ရာရဖူးသဖြင့် သူ့မှာ တာဝန်ရှိကြောင်း ပြောချင်သော်လည်း မပြောဝံ့ပေ။

ခိုင်နွေမှာ တကယ်တမ်းကျတော့ ကျော်မောင်ကို လက်မထပ်လိုပေ။ သို့သော် စကားက လွန်ပြီး၍ ကျော်မောင်နှင့် လက်ထပ်မည့်ရက်ကို သတ်မှတ်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ခိုင်နွေ မိခင်ကြီး ဆုံးသွားသည်။ လက်ထပ်မည့်ရက်ကို ရွှေ့လိုက်ရသည်။

မကြာခင် ကျော်မောင်က နားပူလာသဖြင့် အရပ်က ခိုင်နွေကို ကျော်မောင်နှင့် နေရာချထားပေးရန် စီစဉ်သည်။ ခိုင်နွေက အောင်ခက်ကိုလည်း မေတ္တာရှိနေ၍ ညာစရာ မိခင်ကြီးလည်း မရှိတော့ပြီဖြစ်ရာ လက်ထပ်ရန် နှစ်ရက်အလို ညတစ်ညမှာ အိမ်ကထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားလေသည်။

ပြည်မြို့ရှိ အဒေါ်ထံတွင် သွားနေရန် ခိုင်နွေအိမ်က ထွက်လာခဲ့သည်။ မိုးတွေကလည်း ရွာနေသည်။ ခိုင်နွေသည် ခြေတစ်ဖက်က ကောင်းကောင်း မလျှောက်နိုင်သဖြင့် ကားဂိတ်ရှိရာသို့ ဖြည်းဖြည်း လာနေသည်။ ယခင်ဈေးရောင်းသည့် နေရာအရောက် အောင်ခက်၏ ကားက နောက်ကလိုက်

လာ နေသည်ကိုမြင်ရသည်။ အောင်ခက်သည် ခိုင်နွေနှားမှာ ကားကိုထိုးရပ်သည်။ သည်ကနေ့မှာမှ အောင်ခက်သည် ယခင် ခိုင်နွေကို တိုက်မိသည့် ကားကို ပြန်မောင်းလာခဲ့မိသည်။ ခိုင်နွေသည် အလန့်တကြားဖြင့် ကားထဲကလူကို မော်အကြည့် အောင်ခက် မျက်နှာကို ကြောက်ရွံ့စွာ ကြည့်နေမိသည်။ အောင်ခက်သည် သူ့ဘဝတစ်ခုလုံး ပြောင်းလဲသွားအောင် သူ့ခြေထောက်ကို ကားနှင့် တိုက်သွားခဲ့သူမှန်း သိသွားသည်။

ဇာတ်လမ်းက ပဟေဠိဆန်ဆန် အဆုံးသတ်ထားသည်။

"ခိုင်နွေ ဒီနေ့ပြောရမယ့် စကားလုံးတွေက အရေးကြီးတယ်နော်။ နာကြည်းချက်လည်း ပါရမယ်၊ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် မကျေနပ်တာလည်း ပါရမယ်။ ကိုယ်ချစ်နေမိသူကို တိုင်တည်တဲ့ သဘောလည်း ဖြစ်ရမယ်"

ဦးရွှေဇံအောင်က ထပ်သတိပေးသည်။

ခိုင်နွေက သက်သောင့်သက်သာ ထိုင်၍ရသော ကုလားထိုင်လေးပေါ်မှာ သိုးမွေးထိုးနေရသည်။ ခြေထောက် မသန်သော်လည်း ကလေးဦးထုပ်လေးများ ထိုးပြီး ဝင်ငွေရှာနေရသည့် ဘဝ ဖြစ်ရမည်။

"ကဲ ခိုင်နွေ ပြောကြည့်စမ်း"

ဦးရွှေဇံအောင်က ပြောသည်။

"ကျွန်မဘဝမှာ ဒီလို အနာတရဖြစ်အောင်၊ ဒုက္ခိတဘဝ ရောက်အောင် လုပ်ခဲ့သူကို ကျွန်မ မုန်းတယ်၊ တွေ့လည်း မတွေ့ချင်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီအကြောင်း ခဏခဏ မေးနေရတာလဲ ကိုအောင်ခက်ရယ်"

ခိုင်နွေသည် လက်နှစ်ဖက်က သိုးမွေးထိုးနေရင်း ထိုစကားများကို ပြောသည်။ နောက်ဆုံးဝါကျမှာ အောင်ခက်ကို မော်ကြည့်သည်။ စကားလုံးများက မှန်သည်။ လေယူလေသိမ်းက ပထမပိုင်းမှာ မာနေပြီး နောက်ပိုင်း

မှာ ပျော့သွားသည်။ မှန်သည်။ သို့သော် နောက်ဆုံး စကားလုံးများကိုပြောပြီး မော်အကြည့်မှာ မျက်လုံးများက လိုနေသေးသည်။ နာကြည်း ဆွေးမြည့်ခြင်း၊ ချစ်သူကို တောင်းပန်တိုးလျှိုးခြင်း နှစ်ရပ် တစ်ပြိုင်နက် ဖြစ်ပေါ်စေရမည်။

"ဘာဖြစ်လို့ ဒီအကြောင်း မေးမေးနေရတာလဲ ကိုအောင်ခက်ရယ်ဆိုတဲ့ နေရာမှာ ခိုင်နွဲ့ မျက်လုံးအိမ်မှာ မျက်ရည်တွေ ဝေ့လာဖို့လိုတယ်လေ၊ နှုတ်ခမ်းတွေက တင်းမထားရတော့ဘူး၊ တုန်ယင်နေရမယ်"

ခိုင်နွဲ့ ပြန်လုပ်ရသည်။

မျက်ရည် မျက်ရည်၊ မျက်ရည်မကျဘဲ ဝဲနေစေရမယ်တဲ့။ ဝမ်းနည်းစရာကလေးတွေ တွေးထားမှ။ မေမေဆုံးတုန်းက ငိုခဲ့ရတာတွေ။ ဖေဖေ နောက်ထပ် အိမ်ထောင်ပြုတော့ ဝမ်းနည်းရတာတွေ။ သို့သော် သည်မျက်ရည်က ချက်ချင်းဝဲလို့ မဖြစ်။ စကားပြော၏ နောက်ဆုံးပိုဒ်ရောက်မှ ဖြည်းဖြည်းဝဲလာ စေရမည်။ အောင်ခက်ကို မော့ကြည့်မှ သည်မျက်ရည်က ဝဲရမည်။ စောစောက ဒေါသဖြင့် နာကြည်းသောမျက်လုံး၊ နောက်ပိုင်းမှ ချစ်သူရှေ့မှာ မိမိဘဝအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သည့် မျက်လုံး။

"ကျွန်မဘဝမှာ ဒီလို အနာတရဖြစ်အောင်၊ ဒုက္ခိတဘဝ ရောက်အောင် လုပ်ခဲ့သူကို ကျွန်မ မုန်းတယ်၊ တွေ့လည်း မတွေ့ချင်ဘူး"

"အဲ ဟုတ်ပြီ၊ ခေါင်းကို တဖြည်းဖြည်းမော့လာ၊ ဒီဘက်ကိုကြည့်၊ စကားကိုဆက်ပြော"

နောက်က ဆရာဦးရွှေဇံအောင်က လိုက်ပြောပေးနေသည်။

"ဘာဖြစ်လို့ ဒီအကြောင်းကို ခဏ မေးနေရတာလဲ ကိုအောင်ခက်ရယ်"

ခိုင်နွဲ့အသံတွေ တုန်လာသည်။ မျက်ရည်လည်း ဝဲလာသည်။

"အဲ ဟုတ်ပြီ၊ ကဲ ရိုက်မယ်၊ ခိုင်နွေလက်တွေက သိုးမွေးအပ်ကို ခပ် သာသာလေး ကိုင်ထား၊ မင်းသားက ပခုံးအထိပဲပါမယ်"

ကင်မရာသမားက ချိန်သည်။ ခိုင်နွေ၏ မျက်နှာအလှပါရမည်။ ကိုယ်လုံး အလှ ပါရမည်။ လက်ချောင်းကလေးတွေ လှုပ်ရှားပုံ ပါရမည်။ မျက်နှာအ မော့မှာ မျက်လုံးတွေကို အမိအရ ဖမ်းယူရမည်။

"မီး စုံပြီလားဟေ့"

"စုံပြီဆရာ"

"ကဲ ခိုင်နွေ၊ အဆင်သင့်လုပ်ထား"

ဒေါ်လေးသည် ခိုင်နွေမျက်နှာပေါ် ဆံပင်များအုပ်၍ မနေစေရန် လာပြင် ပေးသည်။ မျက်တောင်တုက မျက်လုံးကို ဖုံးကွယ်ထားစေဖို့ မျက်နှာကို သိပ်ပြီး ငုံ့ထားဖို့ ပြောသည်။ ထဘီကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင် လုပ် ပေးသည်။

"ကဲ ရိုက်မယ်၊ ကင်မရာ ရွှေ့လာမယ်၊ သိုးမွေး ထိုးနေပါ၊ ဒီနားရောက်ရင် စကားကို စပြောပါ"

ရယ်ဒီ၊ အဆင်သင့်ဆိုသော အသံတွေ ပေါ်လာသည်။ မီးတွေ လင်းလာ သည်။ ငြိမ်ပါဟု ပြောသည်။ ကလက်ရိုက်လိုက်သည်။ ချောချောမောမောမှ ဖြစ်ပျံ့မလား။ ခိုင်နွေ ရင်တွေခုန်နေသည်။ သို့သော် ငြိမ်အောင် ကြိုးစားရ သည်။ ကင်မရာက နီးလာသည်။ ခိုင်နွေ လက်မတုန်အောင် ကြိုးစားရင်း သိုးမွေးထိုးနေသည်။ ချည်သိမ်း ချည်ယူမှာ လက်အနေ လှပစေဖို့ မနေ့က ပင် ကျင့်နေခဲ့ရသည်။ လက်သည်းရှည်တွေကိုတော့ နည်းနည်းတိပစ် ခဲ့ရ သည်။

"ကျွန်မဘဝမှာ ဒီလို အနာတရဖြစ်အောင်၊ ဒုက္ခိတ ဘဝရောက်အောင်

လုပ်ခဲ့သူကို ကျွန်မမုန်းတယ်၊ တွေ့လည်း မတွေ့ချင်ဘူး၊ ဒီအကြောင်းကိုပဲ ဘာဖြစ်လို့"

ဟာခနဲ အော်သံတွေ ကြားရသည်။ ခိုင်နွေ စကားပြော မှားသွားသည်။ ဘာမျှ မလုပ်ရသေးသည့် အောင်ခက်က သူ့နဖူး သူ ရိုက်သည်။

"ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မိနွေ၊ တကယ့်အရေးကျမှအေ"

ဆရာရွှေဇံအောင်က ညည်းသည်။

"စိတ်ကို အေးအေးထားစမ်းပါ မိနွေရယ်"

ဒေါ်လေး လာပြောသည်။ ခိုင်နွေ ချွေးပြန်လာသည်။ မိတ်ကပ်ကို ပြန်ဖို့ရ ပြန်သည်။ ကင်မရာ နောက်ပြန်ဆုတ်ရသည်။ မီးတွေ ပြန်ဖွင့်ရသည်။ အသံ သွင်းဆရာ ပြန်ဖွင့်သည်။ အစက ပြန်ရစ်သည်။ အားလုံး ပြန်စကြသည်။

"ကဲ မမှားစေနဲ့နော်၊ အပြင်မှာ စကားပြောသလိုပဲပြော၊ စိတ်ကို တင်းမ ထားနဲ့"

အပြင်မှာ ပြောသလိုပဲပြော၊ အပြင်မှာ ပြောသလိုပဲပြော။ ခိုင်နွေစိတ်ထဲ က တဖွဖွ သတိပေးနေမိသည်။ ကြိုးစားရမယ်။ ဒေါ်လေးအတွက်၊ ခိုင်နွေ ဘဝအတွက် ကြိုးစားရမယ်၊ ခိုင်နွေဟာ အခွင့်အရေးများစွာ ရှိတဲ့သူပဲ၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဘာမဆို လုပ်နိုင်တဲ့သူ၊ ဖြစ်အောင် လုပ်ရမယ်"

ခိုင်နွေသည် တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာဖြင့် သိုးမွေးထိုးနေသည်။ မီးရောင်က အနားသို့ တဖြည်းဖြည်း တိုးကပ်လာသည်။ ခိုင်နွေ မျက်လုံးတစ်ချက် ဝဲ ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ သိုးမွေး ဆက်ထိုးနေရင်း ပြောသည်။

"ကျွန်မဘဝမှာ ဒီလို အနာတရဖြစ်အောင်၊ ဒုက္ခိတဘဝ ရောက်အောင် လုပ်ခဲ့သူကို ကျွန်မ မုန်းတယ်၊ တွေ့လည်းမတွေ့ချင်ဘူး"

အောင်ခက်၏ ပခုံးစွန်းသည် သူ့မျက်နှာနား ကျရောက်လာသည်။ ခိုင်နွေ

သည် နွမ်းလျစွာ မော်ကြည့်လိုက်သည်။ မျက်ရည်ကြည်များ ဝဲလာသည်။

"ဘာဖြစ်လို့ ဒီအကြောင်းကို ခဏ မေးနေရတာလဲ ကိုအောင်ခက်ရယ်"

ခိုင်နွဲ့အသံသည် နာကြည်းဆွေးမြည့်စွာ ပေါ်ထွက်လာသည်။ ကတ်
ဟူသော အသံကို ကြားရသည်။ အားလုံး သက်ပြင်းချကြသည်။ ဒေါ်လေး
သဇင်လည်း အနားသို့ ပြေးလာသည်။

"ကြိုးစားပါ မနွေရယ်၊ ကိုယ့်အတွက် အခွင့်အရေး ရတုန်းမှာ ကြိုးစား
ထားပါ၊ ဒေါ်လေးတုန်းက ဒီလို ကင်မရာရှေ့မှာ ကြာကြာလေးတောင် ရပ်
ခွင့်မရခဲ့လို့"

ခိုင်နွဲ့ ဒေါ်လေးသဇင်ကို သနားသွားသည်။ လောကမှာ လူတချို့သည်
ကိုယ်မဖြစ် ရတာတွေကို သူတစ်ပါး ဖြစ်မြောက်စေချင်သည့် စေတနာ ရှိပါ
လားဟု နားလည်ရသည်။

"ဒေါ်လေးအတွက် ခိုင်နွဲ့ ကြိုးစားမယ်၊ တစ်ကားတည်းနဲ့ အကယ်ဒမီ
ရအောင် ကြိုးစားမယ်"

ခိုင်နွဲ့က ရယ်စရာလုပ်၍ ပြောမိသည်။ သို့သော် နောက်ပိုင်းမှာ သည်
ဇာတ်ကားသည် အားလုံးမျှော်လင့်တာထက် ပိုအောင်မြင်ခဲ့သည်။ ပရိသတ်
က ခိုင်နွဲ့ကို ကြိုဆိုခဲ့သည်။

ခိုင်နွဲ့၏ အစွမ်းအစနှင့် အနုပညာဗီဇကိုလည်း ရုပ်ရှင်လောက သားတို့
က သိမြင်လက်ခံ သွားသည်။ ခိုင်နွဲ့၏ ထူးခြားချက်မှာ ဘာကိုပဲလုပ်လုပ်
စိတ်ပါလက်ပါ လုပ်ခြင်းဖြစ်၏။ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ထို
ယုံကြည်ချက်ဖြင့်ပင် ခိုင်နွဲ့သည် မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်နိုင်ခဲ့လေ
သည်။

ခိုင်နွဲ့သည် လျှောက်မိသည့် လမ်းပေါ်မှာ အဆုံးအထိ လျှောက်ဖို့

သန္နိဋ္ဌာန်ကို ခိုင်မာစွာ ချခဲ့လေပြီ။

"မြကြည်ဇင်က ဆေးလိပ်ပြာခွက်ကိုဆွဲကာ စီးကရက် အစီခံပိုင်းကို လက်မဖြင့် တောက်ချလိုက်သည်။

"သောင်းငါးထောင်ပဲ၊ ကျွန်မဝတ္ထုကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ဖို့ ရည်ရွယ်ပြီး ရေးခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး မရိုက်ရလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ အဲ ငွေမလိုချင်ဘူးလို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဒါကြောင့် ရောင်းရမယ် ဆိုရင်တော့ ထိုက်ထိုက်တန်တန်ပဲ လိုချင်တယ်လေ"

ငွေထုတ်ပေးမည့် သူဌေးဦးမြကြိုင်က ဇာတ်ညွှန်းရေး ဆရာလည်းဖြစ်၊ နာမည်ရစွာ ဒါရိုက်တာလည်းဖြစ်သော ကိုသန်းနိုင်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ တကယ်တော့ ကိုသန်းနိုင်နှင့် မြကြည်ဇင် နှစ်ခါတွေ့ပြီးပြီ။ ဈေးစကား လည်း ပြောပြီးပြီ။ သို့သော် စီးပွားရေး သမားတို့ ထုံးစံအတိုင်း "စာချုပ် လက်မှတ် ထိုးမယ့်နေ့ ငွေထုတ်မယ့်သူ ခေါ်လာခဲ့မယ်၊ သူ့ဘက်ကတော့ ဆစ်ချင်ဦးမှာပဲ၊ လျှော့နိုင်ရင်လည်းလျှော့၊ မလျှော့နိုင်လည်း မလျှော့နိုင် ကြောင်း တိုက်ရိုက်ပြောကြပါ၊ ကျွန်တော်က ကြားဝင်ပြောတော့ မကောင်း ဘူး"ဟု ပြောသွားလေသည်။

"ပြောပါ ပြောပါ၊ ဦးမြကြိုင်ဘက်ကလည်း ပြောစရာရှိ ပြောလေဗျာ"

ကိုသန်းနိုင်က မလျှော့မတင်း လေသံဖြင့် ဝင်ပြောသည်။ ကိုသန်းနိုင် စိတ် ထဲက သည်ဝတ္ထုကို လက်မလွှတ် စေချင်တာတော့ သိသာလှသည်။ ခေတ်ပညာတတ် တက်သစ်စွာ ဒါရိုက်တာတစ်ယောက် အနေဖြင့် သည်လို ရုပ်ရှင်အတွက် မရည်ရွယ်သော ဝတ္ထုမျိုးကိုမှ အစွမ်းအစလေးပြုပြီး ရိုက်ပြ

ချင်သည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ သည်ဒါရိုက်တာက ဒါမျိုးပဲ ရိုက်တတ်တာ ဟု သူ့ကို တစ်ဖက်သတ် စာရင်းသွင်းလိုက်မှာ စိုးသည်။ ကိုယ်တိုင်ဝယ်ပြီး ငွေထုတ်ပြီး ရိုက်ရအောင်ကလည်း သူ့မှာ ငွေမရှိသေး။ ရုပ်ရှင်နယ်ကို ခြေချ စဖြစ်သော သူ့အတွက် အစစအရာရာ ကြိုးပမ်း မတည်နေရဆဲဖြစ်သည်။ ဦးမြကြိုင်လို ငွေတွေလက်ထဲမှာရှိပြီး အလုပ်ဗန်းပြချင်သော သူတစ်ယောက်ကို အဆင်ပြေအောင် ပေါင်းထားရပေမည်။

မြကြည်ဇင်ကလည်း နည်းနည်းတော့ အိုက်တင်ခံတယ် ထင်ပါရဲ့။ ပုံကိုက ကြည့်ပါလား။ စာရေးဆရာဆိုတော့ ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်လား အောက်မေ့တယ် ခေတ်ရှေ့က ပြေးနေတာပဲ၊ သူ့ယောက်ျား ကိုဝင်းဆွေဆိုတာ ကိုသန်းနိုင်တို့ နှင့် ကျောင်းနေဖက် တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်၏။ အေးလိုက်သည့်လူ၊ ယခု မြကြည်ဇင်တစ်ယောက် နာမည်ရ စာရေးဆရာ တစ်ယောက် ဖြစ်နေသည့် တိုင် သူကတော့ ဌာနတစ်ခုမှာ ခွဲမှူးတစ်ယောက်အဖြစ် အေးအေးလူလူ လုပ်နေဆဲ။ သူ့ကို တိုက်ခိုက် ချင်သူတွေက စာရေးဆရာမ ယောက်ျားဟု ခန့်တွဲတွဲပြောလည်း သူကတော့ ခပ်အေးအေး ပြီးနေပြီ။ ယခုဝတ္ထုအတွက် ပိုပြီးတော့များ အဆင်ပြေမလားဟု ကိုဝင်းဆွေဆီ ဦးစွာသွားတွေ့ ခဲ့သေးသည်။ သူ့အလုပ်မို့ သူ့ဆီပဲ သွားပါဗျာ"ဟု ပြောလွှတ်လိုက်သည်။

"အေးဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်း ဆိုတာလည်း ရေပေါ်အရပ်ရေး ရသလိုပါ၊ ရေရာတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ စွန့်စားရတာပဲ၊ ခင်ဗျားပြောသလို ဒီလို ဝတ္ထုမျိုးက ပိုခက်တာပေါ့၊ ကိုသန်းနိုင်ကလည်း ဒီဝတ္ထုမှ ဒီဝတ္ထု ဖြစ်နေတယ်လေ"

မြကြည်ဇင်က ပြန်ပြောစရာ မရှိဘူးဟု ယူဆ၍ အသာလေးပဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်။ မြကြည်ဇင်သည် ရုပ်ရှင်အကြောင်း နားမလည်ပေ။ ရုပ်ရှင် ရိုက်ကွင်းသို့ပင် တစ်ခါမျှ မရောက်ဘူးပေ။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ပြီး ဝေဖန်တတ်

တာလောက်ပဲ ရှိသည်။ သည်ဝတ္ထုမှာ မင်းသမီးချော ခိုင်နွေကို အဓိက နေရာမှာ ထည့်မည်ဆိုတာ သိရတော့ ဝမ်းသာမိသည်။ ခိုင်နွေနှင့်လည်း မ နေနိုင်မထိုင်နိုင် တွေ့ပြီးပြီ။ ခိုင်နွေကလည်း လိုလိုလားလား အားတက်သရော ရှိနေတာ သိရတော့ သည်ဝတ္ထုကို ရုပ်ရှင်ရိုက်စေ ချင် သည်မှာ တအားဖြစ်နေသည်။ သို့သော် သည်လို အမူအရာမျိုးကို မပေါ်လွင် စေချင်ပေ။ အနုပညာအတွက် အားတက်သရော ဖြစ်မိခြင်းကို ငွေကြေး အတွက်ဟု ထင်သွားမှာ စိုးရသည်။ ဦးမြကြိုင်ကို တွေ့လိုက်ကတည်းက ငွေ အတွက် ရပ်တည်သူလား၊ အနုပညာ အတွက်လားဆိုတာ သူ သိပြီးပြီ။

"ကဲ ကော်ဖီလေး ဘာလေးလဲ သောက်ပါဦး"

မြကြည်ဇင်က အိမ်ရှင်မ ဧည့်ဝတ်ကို ပြုလိုက်သည်။

"အဲဒီတော့ အစ်မကြီး ဘက်ကလည်း လျှော့နိုင်ရင် လျှော့လိုက်ပါဦးလေ၊ ဟုတ်ဘူးလား၊ တခြားသူတွေမှ မဟုတ်ဘဲဗျာ၊ ကိုဝင်းဆွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့နဲ့ က ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပါ"

ကိုသန်းနိုင်က သူ့လူကိုယ့်ဘက်သား လုပ်လိုက်တာကို မြကြည်ဇင် ရိပ်မိ သည်။

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒါက မူမို့ပါ"

မြကြည်ဇင်က ပြတ်ပြတ်သားသားပင် ပြောရတော့သည်။ စာချုပ် လက်မှတ် ထိုးခါနီးမှာမှ ဈေးဆစ်နေသည်မှာ သဘာဝတော့ မကျလှပေ။ နည်းနည်း လျှော့ပေးရလည်း အမြတ်ပဲဟု တွက်ထားပုံရသည်။ ဒါကို မြ ကြည်ဇင်က သိနေသည်။ မြကြည်ဇင်၏ ရေးသားထုတ်ဝေပြီး ဝတ္ထု၁၅ ပုဒ် ခန့်မှာ တစ်ပုဒ်မျှ ရုပ်ရှင်အဖြစ် ရိုက်ကူးခြင်း မခံရသေးသော်လည်း ဝတ္ထု တစ်ပုဒ်ကို လေးငါးထောင်ထက် ပိုမပေးချင်ကြတာ၊ တချို့စာရေးဆရာက ဝတ္ထုများများ ရောင်းရအောင် သုံးထောင်လောက်နဲ့ တိုးတိုးတိတ်တိတ်

ရောင်းလိုက်တတ်ကြတာ မြကြည်ဇင်က သိထားသည်။ မာမာတင်းတင်း ရောင်းနိုင်သူသာ တစ်သောင်းဝန်းကျင် ရကြ၏။ ရုပ်ရှင်တစ်ကားအတွက် မင်းသား မင်းသမီးကိုသာ သောင်းချီပေးကြပြီး ဇာတ်လမ်းအတွက်မူ ငွေကုန်ကြေးကျ မခံချင်ကြ။ ဇာတ်လမ်းကို အရေးကြီးသည်ဟုလည်း မထင်တတ်ကြ။ သို့သော် တစ်လောကမူ ရုပ်ပြဇာတ်လမ်း တစ်ပုဒ်ကို ငွေသုံး သောင်းနှင့် ဝယ်သွားသည်ဟု ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဦးမြကြိုင်ကလည်း ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောနေလို့ အပိုပဲဆိုတာ ရိပ်စားမိ လာသည်။ အင်းလေ၊ အရေးတော့ မကြီးလှပါဘူး။ စာချုပ်ကလည်း ငွေ မည်ရွှေမည်မျှဖြင့် ရောင်းသည်ဆိုတဲ့ နေရာမှာ ကွက်လပ်လေး လုပ်ခဲ့တာ ပါပဲ။ မလျှော့နိုင်တော့လည်း သူပြောတဲ့ငွေကို ဖြည့်လိုက်ရုံပဲပေါ့။ ပြီးတော့ ငွေက ယခုချက်ချင်း ပေးဖို့မလို။ ဇာတ်လမ်းကျပြီး တစ်လအတွင်းမှာမှ ပေး ရမည်။

"ကဲ ဦးမြကြိုင်ရေ၊ ကျွန်တော်ကတော့ နှစ်ဖက်လုံး ခင်မင်တဲ့သူချည်းပဲ၊ အဆင်ပြေစေ့ ချင်တယ်ဗျာ"

ကိုသန်းနိုင်က ကိစ္စကို ပြီးပြတ်စေလိုဟန်ဖြင့် ပြောသည်။

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဆရာမပြောတဲ့ အတိုင်းပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့ဗျာ၊ တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့ကလည်း အနုပညာကို တန်ဖိုးမဖြတ်ပါဘူး။ အလုပ်သဘော အရမို့သာ ဆစ်နေရတာပါ"

မြကြည်ဇင်က သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ပင် ပြုံးလိုက်သည်။ စိတ်ထဲကတော့ ရယ် ချင်နေသည်။

"ကျွန်မကလည်း ဈေးမကိုင်ချင်ပါဘူး၊ ကိုယ်ရေးတဲ့စာကို ရုပ်ရှင်အဖြစ် အသွင်ပြောင်းတာ မြင်ချင်တာပဲ၊ အလုပ်သဘော အရမို့ ဈေးတင်ထားရ တာပါ ဟင်း ဟင်း"

ဦးမြကြိုင်က သူ၏ သားရေအိတ် အနက်ထဲမှ စာရွက်စာတမ်းတွေကို ထုတ်သည်။

"ကဲ ကဲ ဖတ်ကြည့်ပါဦးဗျာ"

မြကြည်ဇင်က အကြမ်းဖျင်း ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ကြိုတင် ညှိနှိုင်းထားသည့် အချက်တွေအားလုံး ပါမှန်းသိသည်။ ဇာတ်လမ်းကျပြီး တစ်လအတွင်းမှာ ငွေရမည်။ တချို့ ဇာတ်ကားသာ ရုံတင်ပြီးသွားရော၊ ငွေကို အလီလီ အလာလာရသဖြင့် အဖတ်မတင်တာတွေလည်း ကြားရဖူးသည်။ ဇာတ်လမ်းကျပြီးမှ ဆိုသည်ကိုတော့ သဘောတူလိုက်ရသည်။ ငွေချေပြီးမှ ဇာတ်လမ်းမကျလျှင် သူတို့နှစ်နာမည်။ မိမိကလည်း အသုံးလွန်ပြီးသော ငွေကို ပြန်အမ်းနိုင်ဖို့ ခဲယဉ်းပေမည်။

ဦးမြကြိုင်က ကွက်လပ်နေရာမှာ ငွေအရေအတွက်ကို ဖြည့်သည်။ ပြီးတော့ မြကြည်ဇင်က စာရေးဆရာ နေရာမှာ လက်မှတ်ထိုးသည်။ ဦးမြကြိုင်က ထုတ်လုပ်သူ နေရာမှာ ထိုးသည်။ အသိသက်သေ နေရာမှာ ကိုသန်းနိုင်။ အဲ နောက်တစ်ယောက် လိုသေးသည်။

"ကိုဝင်းဆွေကလည်းဗျာ၊ ဒီနေ့ အိမ်မှာရှိနေမယ်ထင်တာ၊ အသိသက်သေ တစ်နေရာက သူ့အတွက် ထားတာဗျ"

ကိုသန်းနိုင်က ပြောသည်။ သည်ကနေ့ ကိစ္စကို ကိုဝင်းဆွေလည်း သိသည်ပင်။ သူ ခွင့်ယူမည်မဟုတ် ဆိုတာ သိသဖြင့် ရုံးက စောစောပြန်လာဖို့ တော့ မှာလိုက်သား။ သို့သော် ကိုဝင်းဆွေသည် သည်လို ကိစ္စမျိုးကိုအထူးပဲ ရှောင်လေ့ရှိကြောင်း မြကြည်ဇင်အသိဆုံး။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ ဆက်ဆံရေးကို သူတို့နှစ်ယောက်ပဲသိသည်။

"ပြန်လာမှပဲ ထိုးခိုင်းတော့မယ်လေ၊ အဲ ကိုသန်းနိုင်တို့ စာရွက်က ထားခဲ့လို့ ဖြစ်ပါ့မလား"

"ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ၊ ယုံကြည်ရတဲ့ သူတွေပဲ၊ ဒီအတိုင်းပဲ ယူသွားလည်း ဖြစ်ပါတယ်"

သက်သေတစ်ယောက် လိုတာက ကိစ္စမရှိ။ စာရွက်ကိုတော့ ထားခဲ့လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲဟု မြကြည်ဇင်က တစ်ဖက်သားဘက်က တွေးသည်။

"ဒီဇာတ်လမ်းကတော့ မကျစရာမရှိဘူး ထင်ပါတယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ ကျမယ်ထင်ပါတယ်၊ ပြင်ရလည်း နည်းနည်းပါးပါးပေါ့ တကယ်တော့ ဇာတ်လမ်းက ထင်သည့်အတိုင်း ခွင့်ပြုချက် ကျမလာလျှင် စာရေးဆရာမှာလည်း နစ်နာသည်။ သည်ဇာတ်လမ်းကို တခြားသူကို ရောင်း၍ စုံမည်မဟုတ်တော့။ မြကြည်ဇင်၏ ဝတ္ထုများထဲတွင် သည်ဝတ္ထု တစ်ပုဒ်တည်းကိုသာ ရုပ်ရှင်သမားတွေ မျက်စိကျသည်။ ကိုသန်းနိုင်က ပထမဆုံး လာပြောထား၍ သူ့ကိုသာ ဦးစားပေးလိုက် ရသည်။

"ဇာတ်သိမ်းပိုင်းက ပြင်ဦးမှာလား"

မြကြည်ဇင်က သူ့ဝတ္ထုကို ငွေနှင့်ဖလှယ်ပြီး ဝကွက် အပ်လိုက် သည့်နောက် အားလုံးကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။ အကောင်းဆုံး ဖြစ် စေချင်သည့် ဆန္ဒရှိသော်လည်း ရုပ်ရှင်နှင့် စာပေအယူအဆချင်း နည်း နည်းပါးပါး ကွဲလွဲတတ်တာလေးတွေ ရှိနေသည်။ အင်းလေ ဝတ္ထုတွေမှာ တောင်မှ ဇာတ်သိမ်းပိုင်းမှာ ဇာတ်လိုက်ယောက်ျားလေးနှင့် မိန်းကလေး ပေါင်းရဲ့လားဆိုတာ နောက်ဆုံးစာရွက်ကို ဦးစွာလှန်ကြည့်ပြီးမှ ငှားဖတ်တဲ့ သူတွေ အနန္တ ရှိနေတာပဲ။ သည်ကြားထဲက မြကြည်ဇင်သည် ကံကောင်းစွာ ရပ်တည်နေနိုင်ခဲ့သည်ဟု ဆိုရမည်။

"ဇာတ်သိမ်းပိုင်းကတော့ ပြင်ဖို့ မလွယ်ပါဘူးဗျာ၊ လူကြိုက်များတဲ့ ဝတ္ထု တစ်ပုဒ်ကို ကိုယ်လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်လို့မရဘူး၊ တော်ကြာ ရုပ်ရှင်က ဝတ္ထုကို မမီဘူး၊ ဖျက်ဆီးပစ်တယ် ဆိုတာမျိုးတော့ အပြောမခံ နိုင်ဘူးလေ"

ကိုသန်းနိုင်က ခပ်သွက်သွက် ဝင်ပြောသည်။ မြကြည်ဇင် ကျေနပ်စွာ ပြုံးမိလေသည်။

"တစ်ခါ တစ်ခါတော့လည်း ကျွန်တော်တို့မှာ ငွေအလုံးအရင်းနဲ့ ရင်းပြီး လုပ်ရတာဆိုတော့ ပရိသတ်ကြိုက်အောင် ရိုက်ရတာလေးတွေ ရှိပါတယ်"

ဦးမြကြိုက်က ဝင်ရှင်းသည်။

"ဟုတ်တာပေါ့၊ ဟုတ်တာပေါ့"

အလိုက်သင့် ပြန်ပြောလိုက်ရသော်လည်း တစ်ခါတလေဆိုသည့် စကားကို သိပ်တော့ ဘဝင်မကျချင်။ မြန်မာဝတ္ထု မဖတ်ဘူးဟု ပြောလျှင် မခံချင်သလို မြန်မာရုပ်ရှင်တွေ မကောင်းဟုလည်း သိမ်းကျုံးမပြောချင်။ သို့သော် အားမရနိုင်စရာ အရေအတွက်က များနေတာတော့ အမှန်ပင်။ သို့သော် သည်နေရာမှာ မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် စကားကိုသာ ပြောသင့်သည်။

အလုပ်ကိစ္စ ပြီးပြီဆိုတော့ ဧည့်သည်တွေက ပြန်ဖို့ပြင်သည်။

"ကဲ စကားပြောလို့တော့ ကောင်းပါရဲ့၊ ပြန်ကြဦးမှာပဲဗျာ၊ ကိုဝင်းဆွေကို ပြောလိုက်ပါ၊ ဒီကိစ္စ အောင်မြင်ရင် တစ်ပွဲတော့ ပေးသင့်တယ်လို့"

"အို ဖြစ်ရမှာပေါ့၊ ကိုသန်းနိုင်လည်း အောင်မြင်ပါစေလို့ ကျွန်မဆုတောင်းပါတယ်"

ဧည့်သည်နှစ်ယောက် မတ်တတ်ရပ်တော့ မြကြည်ဇင်လည်း မတ်တတ်ရပ်၍ နှုတ်ဆက်ရသည်။ ပြီးတော့ တံခါးဝအထိ လိုက်ပို့သည်။ သူတို့ ထွက်သွားမှ သံဆွဲတံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။

တံခါးကို သော့ပြန်ခတ်ရင်း ငွေသောင်း ငါးထောင်ရလျှင် ဘာလုပ်ရပါ့မလဲဟု မြကြည်ဇင် တွေးနေသည်။ မြကြည်ဇင်ဘဝမှာ သူရေးသည့်စာနှင့် ပတ်သက်၍ ငွေသည်လောက်များများ လုံးခနဲ ခဲခနဲ မရဘူးတာအမှန်ပင်။

အမျိုးသားစာပေဆု ရစဉ်ကတော့ ငွေသုံးထောင် ရဖူးပါရဲ့။ ကိုယ့် အကြောင်းကိုယ် စာပြန်ရေးရလျှင် ရယ်စရာတောင် ကောင်းဦးမည်။ ချိတ် လုံချည်ဖိုးရယ်၊ သဇင်ပန်းဖိုးရယ်၊ တစ်သက်လုံးက တစ်ပြားတစ်ချပ်မျှ မ ပေးမကမ်း နိုင်ခဲ့သည့် ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ ကန်တော့ရတာရယ်၊ ဘုန်းကြီးဆွမ်းကပ်ပြီး ရင်းနှီးသူတွေ ဖိတ်ခေါ်ကျွေးမွေး ရတာရယ် စုပေါင်း လိုက်တော့ အကြွေးတောင် တင်ချင်သေးသည်။ ဒါတောင် ကားမငှားရ၍ တော်သေးသည်။ ကိုဝင်းဆွေ၏ရုံးမှ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ကားကူညီ သည်။

"အစ်မ ကော်ဖီသောက်ဦးမလား"

မငယ်က လှမ်းမေးသည်။

"မသောက်တော့ဘူး၊ နင့်အစ်ကို ပြန်လာရင် ထမင်းစားဖို့ ဟင်းချိုအိုးကို မီးဖိုပေါ် အဆင်သင့်တင်ထား၊ ကျော်ကျော်ရော ထမင်းစားသွားရဲ့လား"

"မစားဘူး အစ်မ၊ ပိုက်ဆံသုံးကျပ်တောင်းလို့ အစ်မအိတ်ထဲက ယူ ပေးလိုက်တယ်"

သားကြီးကျော်ကျော်သည် ကျောင်းမှ ပြန်ရောက်လျှင် တစ်ရေးအိပ် တတ်သည်။ သူက မနက်ပိုင်းကျောင်းမို့ စောစောထရတတ်သည်။ အိပ်ရာမှ နိုးလျှင် ထမင်းအဆာပြေစားပြီး ကျူရှင်သွားသည်။ ဟင်းမကြိုက်လျှင် ပိုက်ဆံတောင်းသွားပြီး မုန့်ဝယ်စားသည်။

"သုံးကျပ်တောင်လားဟယ်၊ နှစ်ကျပ်လောက် ပေးလိုက်ရင် တော်ရော ပေါ့"

"သူက ဆီချက်ခေါက်ဆွဲ စားမှာမို့တဲ့"

"သြော် သြော်"

သမီး မဖြူကတော့ ညနေကျောင်းမို့ သူ့အဖေ ရုံးကပြန်လာပြီးမှ ကားဖြင့် တစ်ခေါက်သွားကြိုသည်။ ကိုဝင်းဆွေ ရုံးကားရသည်မှာ သိပ်မကြာသေး။ ယနေ့တော့ ဧည့်သည်တွေကို ရှောင်ရင်း သမီးကို တစ်ပါတည်း ဝင်ကြိုခဲ့ လိမ့်မည် ထင်သည်။ ကိုဝင်းဆွေသည် မြကြည်ဇင်၏ ဧည့်သည်များကို အထူးပင် ရှောင်လေ့ရှိသည်။

မြကြည်ဇင်သည် ကိုဝင်းဆွေ ပြန်မရောက်ခင် လုပ်ထားရမည့် အလုပ်များကို စဉ်းစားရင်း ရုတ်တရက် သတိရကာ တယ်လီဖုန်းကို ကောက်လှည့်လိုက်သည်။

"ခိုင်နွေရှိလား၊ မြကြည်ဇင်လို့ ပြောပါ"

မင်းသမီးဆီ ဆက်တာဆိုတော့ မရှိဘူး ပြောလိုက်မှာ စိုးသဖြင့် နာမည်ကို အလျင်ပြောလိုက်ရသည်။

"ဪ အစ်မလား၊ ခဏကိုင်ထားနော်"

တစ်ဖက်မှ နော်နော်အသံကို ကြားရသည်။ ခဏစောင့်နေရသည်။

"မနွေပါ"

ခိုင်နွေ၏ အသံအက်အက်ကို ကြားရသည်။

"မနွေရေ၊ ခုပဲ ကိုသန်းနိုင်တို့ ပြန်သွားကြတယ်"

"ဟုတ်လား၊ ဘယ့်နှယ်လဲ အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား အစ်မ"

"ပြေတယ် မနွေ၊ အဲဒါ ပြောချင်လို့"

"ဟား ဟား မနွေသိပါတယ် အစ်မရဲ့၊ အဲဒီဝတ္ထုကို ကိုသန်းနိုင်က သိပ် ရိုက်ချင်နေတာ၊ ဒါကြောင့် ဦးမြကြိုင်ကို အတင်းဆွယ်တာပေါ့၊ သူ ကိုယ်တိုင် ရိုက်ဖို့ကျတော့လည်း မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ မနွေမှာလည်း မိသဲ ဇာတ်ကားအတွက် ငွေကုန်ထားလို့ပါ အစ်မရယ်၊ မဟုတ်ရင် မနွေ

ကိုယ်တိုင် ရိုက်ပါတယ်"

"အင်းလေ၊ မနွေရိုက်ရင် ပိုကောင်းမှာ မင်းသားကကော မျက်နှာသစ်ပဲ သုံးမှာလား"

"မထင်ပါနဲ့ အစ်မရေ၊ ဦးမြကြိုက်က ဒီလောက်တော့ လျှော့မှာမဟုတ်ဘူး၊ အထက်မြန်မာပြည် ဈေးခေါ်ကောင်းတဲ့ မင်းသားပဲ သုံးမှာပါ"

"အင်းလေ ဒါပေမဲ့ ဒါက မင်းသမီးဇာတ်ပဲ"

"ဟား ဟား မနွေတော့ ဒီကားရိုက်မယ်ဆိုရင် မနက်စာပါ လျှော့ရလိမ့် မယ် ထင်တယ် အစ်မရေ၊ အစ်မဝတ္ထုကို မနွေ တစ်ခေါက်ထပ်ဖတ် ကြည့် တယ်၊ မင်းသမီးက ပိုလီယိုရောဂါသည် လမ်းတောင် မလျှောက်နိုင်တဲ့သူ၊ ခု မနွေက ပေါင်တစ်ရာ နှစ်ဆယ်တောင် ကျော်ချင်နေတယ် အစ်မရေ"

"အချိန်တွေ လိုပါသေးတယ်ကွယ်"

"ဟုတ်တယ် အစ်မ"

"တစ်နေ့လောက် မနွေကို ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့ လာခေါ်ဦးမယ်၊ ဂုဏ်ရုံက ကား ကောင်းတယ်။ ခက်တာက အစ်မမှာ ကားမရှိလို့ ရှိတဲ့ကားကလည်း ဒရိုင် ဘာ မရှိဘူးလေ"

"မနွေ ရုပ်ရှင်ရုံမှာ မကြည့်ရတာကြာပြီ၊ မနွေ ကားယူခဲ့မှာပေါ့"

"ဒါဆိုရင် အဆင်ပြေတာပေါ့၊ နောက်နေ့မှ ထပ်ဆက်မယ်နော်။ မနွေ လည်း အနားယူဦး"

"ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ"

တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ချလိုက်စဉ်မှာပင် ကိုဝင်းဆွေတို့ သားအဖ ပြန် ရောက်လာသည်။ တံခါးဖွင့်ပြီးပြီးချင်း သမီးက ပြေးဝင်လာကာ မြကြည် ဇင်၏ လည်ပင်းကို သိုင်းဖက်လိုက်သည်။

"ဘယ်လိုလဲဟင် မေမေကြီး ပိုက်ဆံတစ်သောင်းငါးထောင် ရတော့မယ်လား ဟင်"

"နီးပါပြီ သမီးရဲ့"

ကိုဝင်းဆွေသည် ရုံးသားရေအိတ်ကို ဧည့်ခန်းကုလားထိုင်ပေါ် ချထားခဲ့ကာ ရေခဲသေတ္တာဆီ အလျင်သွားသည်။ မြကြည်ဇင်တို့၏ တိုက်ခန်းလေးမှာ အိပ်ခန်းနှစ်ခန်းပါ၍ ထမင်းစားခန်း သီးခြားမရှိ။ ရေခဲသေတ္တာနှင့် ထမင်းစားပွဲ ခပ်သေးသေးသည် လက်တစ်ကမ်းမှာပင် ရှိနေသည်။

"ရေပုလင်းတွေလည်း မရှိတော့ပါလား"

"ဧည့်သည်တွေနဲ့ စကားပြောနေလို့ မငယ်ကိုပြောဖို့ မေ့သွားတယ်"

ကိုဝင်းဆွေသည် ရေခဲသေတ္တာကို အသံသိပ်မမြည် စေသော်လည်း ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး ပိတ်လိုက်သည်။

"မေမေ ငွေတွေရရင် ဘာလုပ်ကြရင် ကောင်းမလဲဟင်"

သမီးက လွယ်အိတ်ကိုသိမ်းရင်း လှမ်းမေးသည်။ မြကြည်ဇင်က သမီးကို ပြန်မဖြေအား။

"ကိုသန်းနိုင်ကတောင် မောင့်ကို မေးနေသေးတယ်"

မြကြည်ဇင်သည် စာချုပ်မှာ ကိုဝင်းဆွေ လက်မှတ်ထိုးရမည့် အကြောင်း မပြောတော့ဘူးဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်လား၊ ဒီကောင်ကလည်း ရုပ်ရှင်ပိုး တော်တော်ထတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျောင်းတုန်းကလည်း ဒီပါးထိတာ မမှတ်သေးဘူး"

"ဒါပေမဲ့ သူ့ဇာတ်ကားတွေ အောင်မြင်နေသားပဲ"

ကိုဝင်းဆွေသည် မငယ်ဆီသို့ လှမ်း၍ ဘာဟင်းချက်သလဲဟု မေးနေလေသည်။

"မြတို့ ကိစ္စကော အဆင်ပြေပြီလား"

ကိုဝင်းဆွေက ဝတ္တရားရှိသည့်အတိုင်း မေးသည့်ဟန်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

"ပြေမယ်လို့ ထင်ရတာပဲ၊ ကိုသန်းနိုင်ကတောင် အောင်မြင်ရင် တစ်ပွဲပေးရမယ်လို့ မောင့်ကို ပြောလိုက်ပါတဲ့"

မြကြည်ဇင်က ထမင်းစားပွဲပေါ်သို့ ပန်းကန်များချရင်း ပြောလိုက်သည်။

"မြက ဘာပြောလိုက်သလဲ၊ မောင်က စာရေးဆရာတွေ၊ ရုပ်ရှင်သမားတွေနဲ့ အဆင်ပြေအောင် ပြောတတ်ဆိုတတ်တာ မဟုတ်ဘူး"

"ဒါတော့ မောင့်သဘောပဲ၊ မြလည်း အရာရှိကတော်တွေ၊ လူကြီးတွေနဲ့ ဘယ်လို ပေါင်းရမယ်ဆိုတာ နားလည်တာ မဟုတ်ပါဘူး"

သူတို့နှစ်ယောက်၏ စကားဝိုင်းသည် သည်လိုပဲ အဆုံးသတ်လိမ့်မည်ဆိုတာ မြကြည်ဇင် သိပြီးသားပင်။

ကိုဝင်းဆွေ ရယ်နေသည်။ မြကြည်ဇင် စိတ်ဆိုးစ ပြုပြီဆိုတာ သူသိသည်။ သည်လိုတော့လည်း မိန်းမကို ချောဖို့အသင့် ဖြစ်နေတတ်သည်။

"ဟဲဟဲမြက လူတွေကို လိုက်ပေါင်းနေစရာတောင် မလိုပါဘူးကွာ၊ ကိုယ့်မိန်းမက နိုင်ငံကျော် စာရေးဆရာမကြီးဆိုတော့ လူတွေက စိတ်ဝင်စားကြပါတယ်၊ ဦးခင်မောင်ကတောင် သူ့သမီး မင်္ဂလာဆောင်ကျရင် မြကို ဆက်ဆက်ခေါ်ခဲ့ပါတဲ့၊ မောင့်ကိုတောင် အဓိက မဟုတ်တော့ဘူး"

မြကြည်ဇင်က ခပ်မဲ့မဲ့ ပြုံးလိုက်သည်။

ဒါကြောင့်ပဲ ထင်ပါရဲ့၊ မြကြည်ဇင်ကို စိတ်ဝင်စားသည် ဆိုသူတွေက "ကိုယ်တိုင်ရေးတာလား"ဟု မေးသူက မေးသည်။ "ဘာဖြစ်လို့ တစ်လတစ်အုပ် မရေးတာလဲ"ဟု ပြောသူက ပြောသည်။ အဆိုးဆုံးကတော့ "မြကြည်ဇင်ဆိုတာ ငယ်ငယ်လေး ထင်လို့" တဲ့။ ဘယ်စာအုပ်ကို ဖတ်ပြီးတော့များ

အသက်ငယ်ငယ်လေးဟု ထင်ရပါလိမ့်။ မြကြည်ဇင်ရဲ့ စာတွေက သည်
လောက်ပဲ နုနောသလား။ မြကြည်ဇင်ဆိုတဲ့ ကလောင်နာမည်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့
ဆယ့်ငါးနှစ်လောက် ကတည်းက ပေါ်ထွက်ခဲ့တာကို ချင့်တွက်ရင်တောင်မှ
ဆယ်ကျော်သက်လေး မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ သိနိုင်လောက်ပါရဲ့။
စာရေးဆရာကိုလည်း ရုပ်ရှင်မင်းသမီးလို ရုပ်ချောရမည်၊ အသက် ငယ်ရ
မည်ဟု ထင်ထားသူတွေကြားမှာ မြကြည်ဇင်က အဆင်ပြေ နိုင်မတဲ့လား။

သို့သော် မြကြည်ဇင်သည် လူတကာနှင့် ဝင်ဆုံအောင် ပေါင်းတတ်သင်း
တတ် ခဲ့သည်မှာ ငါးနှစ်လောက်တော့ ရှိပြီ။ သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ကျော်မှ
ပညာတတ်လာတာ ဆိုပါတော့။

ဒါကလည်း မောင့်အတွက်ပဲဆိုတာ မောင် မသိလေရောသလား။

"စိတ်ချပါ၊ မြကတော့ မောင်မသွားမဖြစ်တဲ့ နေရာမှာ သူများလက်တို့၊
မေးစရာလေးရှိအောင် လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်"

မငယ်လာပို့သော ဟင်းပန်းကန်များကို စားပွဲကျဉ်းကျဉ်းလေးပေါ်မှာ
နေရာရအောင် စီစဉ်ချထားပေးရင်း မြကြည်ဇင်က ပြောဖြစ်အောင် ပြော
လိုက်သေးသည်။

"ကိုင်းပါကွာ၊ မြ သောင်းငါးထောင် ရတဲ့နေ့မှာ မောင်က မောင့်
သူငယ်ချင်း သန်းနိုင်ကြီး အပါအဝင် မြရဲ့ စာပေမိတ်ဆွေတွေကို ကျွေးပဲ့
မွေးပဲ့ပါ့မယ်၊ ကျေနပ်ပြီလား"

"သမီးတို့ကော လိုက်ရမလား ဟင်"

သမီးက ထမင်းစားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း မေးသဖြင့် မြကြည်ဇင် နှုတ်က
ဘာမျှမပြောဖြစ်တော့။

"ဟာ လိုက်ရမှာပေါ့ သမီးရယ်၊ ပြီးတော့ သမီးတို့ ဘာလုပ်ချင်တယ်၊ ဘာ

ဝယ်ချင်တယ်ဆိုတာ စဉ်းစားထား၊ ဖေဖေလခနဲများတော့ ဆယ်နှစ်စုလို့ တောင် ဒီလောက်ငွေကို မရနိုင်ဘူးကွဲ့။"

"ဒါပေမဲ့ သမီးရေ ညည်းဖေဖေ ပညာတတ် အရာရှိကြီးကြောင့်သာ ဒီလို တိုက်ခန်းနဲ့၊ တယ်လီဖုန်းနဲ့၊ ကားနဲ့နေနိုင်တာကွဲ့၊ မေမေ့အစွမ်း အစနဲ့တော့ ဒါတွေ မရနိုင်ဘူးနော်၊ ဖေဖေ့လို ပညာတတ်အောင် ကြိုးစား၊ စာရေးဆရာ ဖြစ်လို့ကတော့ ငတ်တစ်လှည့် ပြတ်တစ်လှည့် နေမှာ"

"ဟင်း ဖေဖေနဲ့ မေမေကလည်း အမြဲစကားနိုင် လုနေတာပဲ"

သမီးစကားကြောင့် နှစ်ဦးသား ငြိမ်သက်သွားကြသည်။ သြော်မောင်နှင့် မြကြည်ဇင်မှာ ဘေးလူတွေ မမြင်သာတဲ့ အဖုအကျိတ်လေးတွေ ရှိနေတတ် တာ အရွယ်ရောက်စ သမီးတောင် ရိပ်စားမိစ ပြုပြီကော။
